

N:o 5-6 2010

Karjalain Heimio

Kiži kertoo
matkailijoille
vanhasta ajasta

Uhtuan
praasniekka
valoi uutta uskoa
karjalaisuuteen

Tatjana
Melentjeva
on kulkenut
pitkän
tien elämässään

Karjalaisten valtakunnallinen sanomalehti KARJALA

- Ilmestyy torstaisin
- Kertoo karjalaisista tapahtumista
- Kertoo karjalaisten tunnoista
- Voit osallistua keskusteluun
- Matkakertomukset Karjalaan ym.

Näistä kaikista voit lukea Karjala-lehdestä!

Kestotilaus vain 76/vuosi

Määräaikaistilaus 82/12kk

KARJALA-lehti

Soita tilauksesi 05-5414 600 tai sähköpostilla: tilaukset@karjala-lehti.fi

Rakennusliike RAKENNUSNELIÖ OY

Helsingintie 9 A 1, 24100 SALO
Puh. 02-7317262, telefax 02-7332626

Juuriltaan karjalainen yritys

Karjalan Heimo

KARJALAN SIVISTYSSEURAN ÄÄNENKANNATTAJA
Runsaasti kuvitettu, kulttuurihistoriaa tallentava ja aikaansa seuraava karjalainen aikakauslehti, 91. vuosikerta. Ilmestyy kuusi kertaa vuodessa kaksoisnumeroina. Noin 200 sivua monipuolista lukemista Karjalan ja karjalaisten historiasta ja nykypäivästä. Ulkoasu: Peter Bange.

Tilaushinnat 2010:

Vuositilaus 35 €

Vuositilaus seuran jäsenille 30 €

(Suomi ja Pohjoismaat)

Maksun voi parhaiten suorittaa Karjalan Sivistysseuran tilille 800015-61719. Seuran osoite: Luotsikatu 9 D 10 00160 Helsinki. Sähköposti: toimisto@karjalansivistysseura.fi

Toimistopäivät ti ja to klo 10-16, puh. 09-171414

TÄSSÄ NUMEROSSA

Kansikuva: Kizin saaren pääkirkko Äänisellä Karjalan tasavallassa

Aila-Liisa Laurila: **Tatjana Melentjeva Uhtualtaja** s. 68

Aila-Liisa Laurila: **Uhtuan praasniekka** s. 72

Aila-Liisa Laurila: **Santeri Lesonen Uhtualta** s. 75

Aila-Liisa Laurila: **Retki Kizin saareen** s. 76

Jukka Akimov: **En voi sulavoaa soitella** s. 82

Hannu Raulo: **Paavo Ahava 80-vuotia** s. 89

Imari Homanen: **Kuujärven kulttuurikeskus** s. 91

Kari Kemppinen: **Puheenjohtajan palsta** s. 95

KARJALAN HEIMO

N:o 5-6 Helsingissä, 1. päivänä heinäkuuta 2010. Karjalan Sivistysseura ry:n äänenkannattaja. Perustettu 1906

Toimitus

Päätoimittaja: Aila-Liisa Laurila
Puhelin: 0400 755 907 tai 040 514 3351
Sähköposti: paatoimittaja@karjalanheimo.fi

Osoite: Lapinkaari 20 B 23, 33180 Tampere

Internet: www.karjalanheimo.fi

Toimitusneuvosto

Senni Timonen, puheenjohtaja
Max Arhippainen, Tapio Hämynen,
Tuula Koski, Pekka Laaksonen,
Aila-Liisa Laurila, sihteeri

Ilmestyminen

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa, kaksoisnumeroina.

Ilmoitushinnat

Takakansi 490 €, sisäkannet II ja III 450€, 1/1-s. 430 €, 1/2-s. 300 €, 1/3-s. 235 €, 1/4-s. 185 €, 1/6-s. 140 €, 1/8-s. 115 €.

Aineiston toimitusosoite
paatoimittaja@karjalanheimo.fi

Lehden tilaaminen ja osoitteenmuutos

Karjalan Sivistysseura ry
Osoite: Luotsikatu 9 D, 00160 Helsinki
Puhelin: 09 171 414
Sähköposti: toimisto@karjalansivistysseura.fi
Internet: www.karjalansivistysseura.fi

Tilaushinta: Lehden tilaushinta on 35 € / vuosi.

Yhdistyksen jäsenmaksu on 30 € ja lehti sisältyy jäsenetuna jäsenmaksuun.

Pankkiyhteys

Sampo Pankki 800015-61719

Julkaisija

Karjalan Sivistysseura ry
Puheenjohtaja: Kari Kemppinen
kari.kemppinen@karjalansivistysseura.fi
Osoite: Luotsikatu 9 D, 00160 Helsinki
Puhelin: 09 171 414
Telefax: 09 278 4765
Sähköposti: toimisto@karjalansivistysseura.fi

Internet: www.karjalansivistysseura.fi

ILMOITTAMALLA TÄSSÄ LEHDESSÄ TUET KARJALAINUORTEN OPISKELUA.

ISSN 0449-8828

Mummon paikka maailmassa

Viipurinvenäläinen babuška Irina Antonova nousi aikamoi- seksi kohumummoksi loppukevään ja alkukesän aikana Suomes- sa. Tyttärensä ja vävynsä luona asunut heikkokuntoinen isoäiti sai käännytyspäätöksen, vaikka perhe olisi halunnut pitää hänet luonaan. Me tiedämme, että kaikkialla Suomessa asuu paljon mummoja, jotka ovat asu- neet pääosan elämästään Venäjällä ja viettävät esimerkiksi vain pahimmat talvikuukaudet Suomeen muuttaneiden lastensa luona. Mummot palaavat ilomielin eri puolilla Karjalaa sijaitseviin mökkeihinsä heti, kun aurinko al- kaa lämmittää ja elämä omassa kylässä käy taas edes jotenkin mahdolliseksi. Järjestely toimii kuitenkin vain niin kauan kuin mummo jaksaa matkustaa muuttolintuna maasta toiseen.

Tunteet kävivät välillä tosi kuumina 82-vuotiaan Irina Antonovan Suomeen jäämisen puolesta ja sitä vastaan. Kaikki eivät tuntuneet enää edes tietä- vän, mistä ihan loppujen lopuksi on kysymys. Mummo tuli maahan vuon- na 2008 vierailuviisumilla. Saman vuoden alussa hän oli saanut aivoveren- kiertohäiriön, mistä hänelle jäi oikean puolen halvaantumisen. Hän tarvitsi apua kaikista jokapäiväisistä toimista selviytymiseen, eikä hänellä ollut mui- ta lähisukulaisia kuin Suomessa asuvan tyttären perhe. Antonovalle haettiin oleskelulupaa Suomessa. Hänet käännytettiin, koska Suomen ulkomaalais- lain mukaan hän ei kuulu ydinperheeseen. Siihen kuuluu lain mukaan vain aviopuoliso, aviopuolisoon rinnastettava kumppani sekä alle 18-vuotias lap- si tai hänen huoltajansa.

Päätökseen vaikutti myös se, että tytär on lähtenyt Suomeen vapaaehtoi- sesti, jolloin kiinteä perheside on katkennut. Ikääntymisestä johtuvia sairauksia ei myöskään pidetä sellaisena olennaisena terveydentilan muutokse- na, minkä perusteella oleskelulupa voitaisiin myöntää. Lisäksi on katsottu, että Antonova saa tarvitsemaansa hoitoa kotikaupungissaan Viipurissa. Per- heen mielestä näin ei ollut.

Mummosta nousi tietenkin kohu myös Venäjällä ja jopa presidentti Tar- ja Halonen totesi pitävänsä Antonovan käännytyspäätöstä oikeustajun vas- taisena. Samaan aikaan ulkomaalaislakiin odotettiin muutosta, joka mahdol- listaisi inhimillisten tekijöiden huomioon ottamisen käännetyksissä. Se sai jotkut pelkäämään, että käännytyspäätöksen purkamisen seurauksena itära- jalla on pian tuhat mummoa jonottamassa Suomeen.

Tapaus sai yllättävän käänteeseen, kun pääministeri Vladimir Putinin Lap- peenrannan-vierailun jälkeen Antonovalle löytyi hoitopaikka Pietarin ja Narvan puolivälissä sijaitsevasta Kikkerin palvelutalosta. Taloa ylläpitää yk- sityinen Villa Inkeri -järjestö. Inkeriläisvanhuksia varten rakennettiin 1990- luvun lopulla Pietarin seudulle kaikkiaan puolenkymmentä palvelutaloa vaihtoehtona paluumuutolle. Irina Antonovan hoito järjestyi, mutta sitten Euroopan ihmisoikeustuomioistuimien tuli väliin.

Ainakin tuhat muuta mummoa saa yhä järjestää vanhuutensa miten par- haaksi näkee. Irina Antonova palasi vapaaehtoisesti.

AILA-LIISA LAURILA
päätoimittaja

Tatjana Melentjeva on 82-vuotias ja muistaa paljon asioita elämänsä varrelta. Välillä nousevat kyynleet silmiin, kun hän muistelee kovia koettelemuksia.

Uhtuan muuttolintu

Tatjana Melentjeva palasi kesäksi kotiin Karjalaan

- Toukokuussa 1928 syntynyt uhtualainen Tatjana Melentjeva on saman ikäinen kuin keväällä Suomesta käännytyspäätöksen saanut viipurilainen mummo Irina Antonova.
- Myös Tatjana on viettänyt talven poikansa perheen luona Vantaalla. Kesällä hän asuu talossaan Uhtualla ja saa apua tyttäreltään.

Astelen Uhtuan päärailta harmaantuneen lauta-aidan luo pienelle portille, avaan sen ja suunnistan kohti siniseksi maalatun talon päätyä, jonne on rakennettu pieni kuisti. Aukaisen ruskean oven ja sen jälkeen toisen oven. Kolkutan varmuuden vuoksi, vaikka en tiedä, kuuleeko koputusta kukaan. Ollaanko edes kotona?

Olen kuullut, että talossa asuu Tatjana Melentjeva, joka on hiljattain palannut Suomen pääkaupunkiseudulla viettämänsä talven jälkeen takaisin kotiin Uhtualle eli Kalevalaan. Heti oven raosta näen, että hän istuu pöydän ääressä murkinalla tyttärensä kanssa. Sanon ystävällisesti päivää ja kerron, että haluaisin tehdä lehtihaastattelun nyt tai mahdollisesti seuraavana päivänä.

Tatjanalle sopii vaikka heti. Hän lopettaa syömisen ja haluaa lähteä istumaan toisessa huoneessa sijaitsevalle sohvalle. Kävely on kuitenkin tavattoman vaival-

loista, hänen polveaan kivistä pahoin. Tartun Tatjanaa kynkästä. Hän on paljon pienempi kuin minä, vaikka en ole itsekään mikään hujoppi. Pääsemme perille toiseen huoneeseen ja alan kysellä, millaista hänen elämänsä on ollut.

Ensimmäiseksi hän kertoo, miten rakas puoliso Feodor eli suomalaisittain Heikki menehtyi. Hän kaatui ulkona maahan ja loukkasi poskipäänsä. Poskesta ei tullut verta lainkaan ennen kuin vasta, kun hänet oli jo pantu arkkuun ja aseteltu pää tyllitynylle lepoon. Tyyny piti pestä ennen kuin arkun kansi suljettiin.

En tee vielä alkuun mitään muistiinpanoja, mutta Tatjanan puhe nostaa kuvia silmiäni eteen. Näen mielessäni, miten kaikki on tapahtunut ja miltä mies on näyttänyt, vaikka en koko vierailun aikana näe minkäänlaista kuvaa Heikistä. Seinällä on sen sijaan valokuva tum-

Suomalainen äiti sanoi, että itkulla ei parane mikään

matukkaisesta naisesta ja arvelen, että siinä on Tatjana. Ainakin kuvan nainen on aivan samannäköinen, joskin paljon nuorempi.

- Ei, se on tyttäreni, Tatjana korjaa.

Yhdennäköisyys on hämmästyttävä. Edesmenneestä miehestään Tatjana kertoo lisää. Heikki kuoli vuonna 2006 ja toivoi, että he lähtisivät vaimon kanssa yhdessä. Vaimo oli kuitenkin sitä mieltä, että hän ei lähtisi vielä. Heikillä oli ollut rintakipuja, mutta Tatjana tunsu, että hänellä itsellään on vielä voimia jäljellä.

Tatjana, suomalaisittain Taimi, oli omaa sukua Nikitin ja hänen kotipaikkansa oli nimeltään Mõlkkö. Se sijaitsi Kuittijärven rannalla ja sinne pääsi menemällä Ponkalahden kohdalta Kuittijärven rantaan. Feodor oli Akonlahdesta, mutta Tatjanalle ehti tapahtua paljon ennen kuin hän avioitui Heikkinsä kanssa.

Tatjana asui talossa, joka oli karjalaiseen tapaan kahden veljeksien yhteinen. Myöhemmin Simana jäi kotiin ja Jyri muutti Uhtualle. Tatjanan ensimmäiset muistot ovat siitä, kun Neuvostoliiton kolhoosit synnyttiin. Stalin aloitti maatalouden pakkokollektivisoinnin elokuussa 1929 ja sosialisoi talonpojilta maan, koneet, karjan ja viljavarastot vuoteen 1937 mennessä.

Tatjanan perhe oli ollut Suomessa ja siellä syntyivät hänen sisarensa Hanna vuonna 1922 ja Aili vuonna 1925. Isä oli paennut tsaarin armeijaa Suomen puolelle Viipurin kautta vuonna 1917 tai 1918. Hän oli päättänyt, ettei lähde sotimaan tsaarin armeijaan. Häntä oli sitä paitsi ammuttu kahteen kohtaan jalkaan.

Perhe palasi, kun Jyri-setä lähetti kirjeen ja pyysi palaamaan. Vuonna 1925 Suomen ja Neuvostoliiton välinen raja meni kiinni, mutta perhe pääsi takaisin vielä vuonna 1926, pari vuotta ennen Tatjanan syntymää. Perhe sai luvan sekä Leningradista että Helsingistä.

Tatjana muistaa, mitä tapahtui, kun hän oli 4-vuotias vuonna 1932 ja kolhooseja perustettiin Vienan Karjalaan. Monet sukulaiset lähtivät pois kodeistaan, koska eivät halunneet jäädä elämään kolhoosissa.

- Meillä oli kaksi lehmää. Jyri-sedän lehmä annettiin kolhoosiin ja toinen jäi meille. Tiinettä lehmää ei annettu sinne.

En olisi millään halunnut luopua toisesta lehmästä. Tuli kova itku ja huuto, hän muistelee.

Sääntö oli, ettei kotiin saanut jäädä kuin yksi lehmä. Lisäksi talossa oli 12 lammasta, joista neljä jäi itselle ja kahdeksan meni kolhoosiin. Kanoista neljä jäi kotiin ja loput vietiin kolhoosiin. Aika oli vaikeaa, mutta surulle ei annettu valtaa, vaikka itkettiin.

- Äiti sanoi, että itkulla ei parane mikään. Joskus tulipalo voi viedä kaiken, mutta aina vain pitää nousta uudelleen, Tatjana muistelee äidin opettaneen.

Äiti luki sanomalehtiä ääneen ja niistä selvisi, mitä Karjalassa on tapahtumassa. Lehdet luettiin päreen valossa, sähköjä ei ollut. Samassa valossa muut naiset tekivät käsitöitään ja kuka mitäkin.

- Kaikki lapset osasivat karstata ja kehrätä lampaan villaa. Minusta se oli helppoa ja mukavaa. Kaikki sanoivat, että minä olin hyvä siinä. Äiti kasvatti ainakin pellavaa ja hamppua. Minä osasin kehrätä hamppua jo 6-vuotiaana.

Äiti oli kotoisin Suomesta. Hän oli suomalainen, eikä hän pelännyt edes Siperiaan joutumista. Hän ajatteli, että siellä ovat kesät lämpimät ja hän uskoi että työtä tekemällä pärjää missä vain. Äiti osasi lukea ja kirjoittaa, eikä sellaisia ihmisiä ollut kylässä kuin kaksi. Pappa toi hänelle kyniä ja hän kirjoitti niillä ahkerasti.

Niin alkoi kolhoosi nousta. Navettaa alettiin rakentaa koko kylän voimin. Vanhemmat pojat sahasivat pölkkyjä ja rakennustyössä olivat mukana kaikki, niin miehet, naiset kuin lapsetkin. Lapset olivat mukana höyläämässä päreitä... tai tarkalleen ottaen kantamassa niitä pinoihin. Niin valmistui 60 lehmän navetta.

Tatjana muistaa myös, kuinka hän keväällä 1933 kylvi viljaa ukkinsa kanssa. Ukki oli vanha porokuningas. Ukki heitelti siemeniä maahan kaksin käsin, tyttö vakkasestaan vain yhdellä kädellä.

- Kuljin aina ukin jäljissä. Kylvin siemeniä, mutta olin aina myös metsoansoilla mukana. Me metsästimme ja kalasimme yhdessä.

Tatjana oli isän "poika" aina siihen asti kunnes veli syntyi. Taimi-sisko oli veljen syntyessä 6-vuotias. Viktor-veli elää yhä.

Tatjana Melentjevan koti on Uhtuan pääraitin eli Lenin-kadun varrella, lähellä luterilaisen kirkon risteystä. Vastapäätä asuu Lilja Nikutjeva perheineen ja vieressä on pieni kioski, joka toimi muutamia vuosia sitten pikkupubina.

Tatjana oli mukana synnytyksessä ja napanuoraa leikkaamassa. Nuoran ympärille käärittiin äidin pitkiä hiuksia tyrehtyttämään veren kulkua.

Tatjana muistaa, että äiti oli karskimpi kuin isä, ja Tatjanalle isä oli oikein rakas.

- Siihen aikaan sokerit olivat suurissa säkeissä ja isä toi joskus tuliaisiksi nyrkin kokoisen sokeripalan. Kastoin sitä johonkin nesteeseen ja imin. Äiti sanoi, että sokeri on hyvää aivoille ja muistille, mutta sitä ei saa syödä liikaa. Söimme sitä salaa.

Talvella 1939-1940 syttyi sota ja sen

jälkeen Tatjana kävi koulua Vuonnisessa suomeksi. Tietä myöten koulumatkaa oli 28 kilometriä, mutta suoraan jään poikki reitti lyheni kymmenellä kilometrillä. Taivalta taitettiin hiihtäen, myös luisitimet olivat olemassa ja käytössä silloin tällöin. Hän muistaa, että viidennellä luokalla oli yhdeksän lasta.

Kerran, kun tyttö tuli kohti koulusta kotiin, pommikoneet lensivät taivaalla ja äiti sanoi, että nyt sota syttyy.

Vuonnisessa oli puna-armeijan tukikohta ja Tatjana oli ystävä sotilaiden kanssa. Tatjana ammuskeli kumiritsalla ja oli kovin tarkka siinä. Ammuksinaan hän käytti pieniä kiviä. Isä kutsui tyttöä tarkka-ampujaksi. Toisaalta hän oli huolissaan, että tyttärestä ei tule mitään kunniallista. Isä myös opetti, ettei ihmistä saisi koskaan ampua.

- Mie sanoin: a kun minua ei ammutane, milma ammutah, Tatjana selittää.

Kun suuri isänmaallinen sota alkoi myöhemmin, perhe evakuoitiin. Karjaa vietiin turvaan Kuittijärven yli. Kalakorvoja peitettiin maahan piiloon, jotta kotona olisi jotakin syötävää sitten, kun

palataan. Äiti otettiin Uhtualla töihin kaivamaan juoksuautoja, ja muu perhe vietiin aluksi Paanajärvelle turvaan. Viktor-veli kulki Tatjanalla kontissa.

- Olimme lokakuuhun asti siellä ja sitten menimme jalkaisin Vienan Kemiin ja Arkangeliin ja Belomorskiin eli Sorokkaan. Hevoskärryt naamioitiin puilla. Syötävänä oli vain tattaripuuroa. Emme edes peseytyneet kuukauteen. Keräsimme karpaloita suolta ja myimme. Kahvi oli valkoista ja paahdoimme sen itse.

Sota loppui aikanaan ja isä kuoli vuonna 1948. Tatjana meni töihin metsäpunktille ja juoksi vedessä uitettavien tukkien päällä kuin kissa. Hän ei osannut uida ja putosi pari kertaa veteen. Miehet auttoivat hänet ylös tai hän kampesi itsensä keksin avulla. Kerran hän luuli, että loppu tulee, kun kosken pyörre uhkasi nie-laista hänet.

Vuonna 1950 Tatjana meni geologien tutkimusryhmään ja koulutuksen jälkeen alkoivat tutkimustyöt seuraavana vuonna. Esimerkiksi Kostamuksessa hän oli mukana tekemässä porauksia ja ana-

lysoimassa maaperän malmipitoisuuksia. Kultraakin oli vähän ja nikkeliä! Hän oli tehnyt sopimuksen, että ulkopuolisille ei saa puhua mitään analyyseistä.

Vuonna 1957 tapahtui onnettomuus. Tatjana oli telineillä, putosi alas ja sai selkärankavamman. Hänet kuljetettiin tajuttomana Leningradiin sairaalaan, missä hän oli kahdeksan kuukautta. Seuraavana vuonna hän pääsi sairaseläkkeelle 30-vuotiaana. Hän palasi Uhtualle ja meni naimisiin Feodorin eli Heikin kanssa. He alkoivat rakentaa taloja ja omaa perhettä.

Kotona sattui toinen onnettomuus, joskaan ei yhtä paha. Tatjana putosi kaivoon. Oli hyinen talvi, kaivo oli jäässä ja hän putosi viisi metriä syvään kaivoon. Kaiken lisäksi hän oli raskaana.

- Oi rahvas, auttakaa! Tatjana putosi kaivoon! Oletko vielä elossa? Heikki huuteli.

Tatjanalle ei ollut käynyt juuri kiukaan. Hänellä oli pitkä tukka ja paksu myssy päässä. Ne suojasivat. Hiuskampa meni kyllä neljästä kohdasta poikki. Hänellä oli myös keppi, jolla hän alkoi hakata reikää jäätyneeseen kaivon pintaan. Hän määräsi Heikin nostamaan jäätä ämpärillä ja samalla sangolla myös Tatjana nostettiin ylös hiukan myöhemmin.

Vauva syntyi hyvässä kunnossa vuonna 1960. Hänellä oli kuitenkin sydänvika ja hän kuoli parivuotiaana. Toinen tytär syntyi vuonna 1962 ja poika seuraavana vuonna. Poika on sähköasentaja ja toimii nykyisin yrittäjänä vaimonsa kanssa Suomessa. Seitsemänvuotias pojanpoika menee kouluun ensi syksynä Vantaalla. Pojanpoika osaa puhua sekä suomea että venäjää.

- Heikki oli hyvä työmies. Hänelle tarjottiin aikoinaan töitä Kostamuksesta, mutta emme halunneet muuttaa pois Uhtualta. Heikki rakensi useita taloja, Tatjana muistelee vielä puolisoaan.

Itsestään Tatjana sanoo, ettei ole sel-laista työtä, mitä hän ei osaisi. Paitsi yksi asia: autoa hän ei ole opetellut koskaan ajamaan.

Hän viihtyy poikansa perheen luona Vantaalla, mutta Kalevalasta hänellä ei ole pahaa sanottavaa. Siellä on nyt lämmin kesä.

AILA-LIISA LAURILA

Oma maa, vieras valta

Uhtua näytti kulttuurinsa voiman praasniekassa

Karjalan tasavallan kansallisuuspolitiikan ministeriön varajohtaja Jelena Bogdanova on syntynyt vuonna 1973 Suurmäessä Aunuksen Karjalassa. Hän on koulutukseltaan filologi, joka on tehnyt tutkimustyönsä karjalan kielen verbeistä.

Karjalan tasavallan 90-vuotisjuhla, Venäjän kansallispäivä ja Uhtuan praasniekka! Kesäkuun 12. päivänä oli Uhtuan kulttuuritalolla monta syytä juhlaan. Ohjelmaa riitti aamusta iltaan.

- Karjala on paikka, jossa ihmiset rakentavat suurta Venäjää, muistavat historiansa ja perinteensä ja kunnioittavat juuriaan. Tähän tapaan karjalaisuutta määritteli praasniekan avannut Karjalan tasavallan kansallisuuspolitiikan ministeriön varajohtaja Jelena Bogdanova.

- Karjalan tasavalta on mahtava osa Venäjää, hän sanoi Karjalan Heimon haastattelussa.

Aunuksen murteella itse puhuva Bogdanova toivoo, että kaikki karjalaiset osaisivat karjalan kielen ja käyttäisivät

sitä. Hän on harmissaan siitä, että nuori polvi ei puhu juuri ollenkaan karjalaa. Hän toivoo ja odottaa siihen muutosta.

- Karjalassa ei eletä menneisyydessä, vaan tehdään koko ajan tulevaisuutta. Nuorten pitää saada koulutusta ja heidän identiteettiään pitää vahvistaa, hän sanoo.

Bogdanova uskoo, että kielipesillä voidaan saada paljon aikaan. Hän arvioi, että toiminta laajenee Petroskoissa. Kielipesissä voidaan kasvattaa uusi sukupolvi, jolle karjalan puhuminen on normaalia arkea. Hänen mielestään kaiken, kuten erilaisten palveluiden, pitää olla tulevaisuudessa tarjolla karjalaksi venäjän rinnalla. Hän uskoo, että asiat muuttuvat hiljalleen parempaan suuntaan.

Hänen mielestään kaikkien karjalaisen pitää uskoa parempaan.

- Ennen kukaan ei ollut juoppo. Vanhoille polville olisi suuri häpeä, jos he näkisivät, millaista elämä on viime aikoina ollut.

- Maa on meillä oma, mutta valta vieras. Me emme ymmärrä sitä, että tämä on meidän oma maamme ja oma tulevaisuutemme.

Bogdanova arvelee, ettei kukaan muualla Venäjällä tiedä, mitä Karjalassa oikeasti on. Muualla olevien Venäjän kansalaisten on hänen mielestään turha pelätä, että karjalaiset haluaisivat erkaantua Venäjästä.

- Oma äitini oli venäläinen, mutta hän halusi, että opin karjalan kielen. Minul-

Polkupyöräkilpailu kuului praasniekkapäivän kisailuohjelmaan.

Uhtuan palokunta antoi riipeysnäytöksen yleisölle.

Karjalaiset tanssit, soitto ja laulu kuuluivat illan praasniekan iltaohjelmaan.

la ei ole lapsia, mutta minun oma pieni lapseni on Karjala, jota haluan kasvattaa suuremmaksi.

Hänestä on harmillista, että karjalaisilla ei ole varaa ostaa omilta kotiseuduiltaan maata. Valtion omistuksessa olevia maita ovat nyt kiinnostuneet ostamaan esimerkiksi Moskovan ja Pietarin rikkaat. Uhkana on, että karjalaisilla on yhä vähemmän oikeuksia omaan maahansa.

Praasniekan iltajuhlissa nähtiin erittäin monipuolinen kulttuuriohjelma, joka piti sisällään laulua, tanssia, soittoa ja vähän puhettakin. Esiintyjinä olivat niin uhtualaiset itse kuin Suomesta saapuneet vieraatkin.

Vieraita oli saapunut muiden muassa Uhtuan ystävyyskunnasta Suomussalmelta sekä Vaasasta Venäjä-seuran tuomana yhteensä 17 hengen ryhmä. Lisäksi paikalla olivat Jorma Elo ja Hannu Raulo Suomen Uhtua-seurasta.

Kalevalan oma Uhut-seura palkitsi Karjalan tasavallan 90-vuotisjuhlan merkeissä järjestetyn multimediakilpailun voittajan. Palkinnon sai Kuusiniemen kyläkirjasto, joka oli tehnyt cd-levyn Kuusiniemen kylän historiasta.

AILA-LIISA LAURILA

Kylyjen rivistö kuuluu Uhtuan kylämaisemaan.

Työttömyys vähenee yrittäjyysohjelmalla

Uhtualla Kalevalan piirissä uskotaan nyt lujasti yrittäjyyteen. Porkkanaksi on saatu 66 000 ruplan summa (vajaat 2 000 euroa), jonka yrittäjäksi ryhtyvä saa starttirahakseen.

- Raha ei ole suuri, mutta sillä voi ostaa vaikkapa lehmän tai kunnostaa rakennuksen. Jotkut ovat ostaneet taksiauton ja ajavat turistiliikennettä, selvittää Uhtuan työvoimatoimiston johtaja Santeri Lesonen.

Lesonen aloitti tehtävässään vuonna 1992 ja muistaa, kuinka ihmiset Neuvostoliiton romahtamisen jälkeen vain odottivat, että ajat muuttuisivat jälleen paremmiksi. Nyt on alettu pikkuhiljaa ymmärtää, että ajat eivät muutu itsestään, vaan muutoksen hyväksi on itse tehtävä työtä. Kukaan ei tule tarjoamaan

Uhtuan työvoimatoimiston johtaja Santeri Lesonen uskoo hiljalleen viriävän yrittäjyyden parantavan ihmisten elämää Karjalassa.

mitään.

- Rahalla on vaikutusta. Aikaisemmin ei annettu rahaa. Nyt, kun sitä voi saada, kiinnostus yrittämiseen kasvaa, hän sanoo.

Kiinnostuksen kasvu näkyy myös numeroissa. Viime vuonna yhteensä 11 työntöntä sai starttirahaa. Tämä vuosi ei ole vielä edes puolivälissä, mutta jo 31 henkilöä on aloittanut yrittämisen tukirahalla avulla.

Uhtuan alueen työvoima on noin 5 300 ihmistä. Virallisen tilaston mukaan työttömiä on 350, mutta Lesosen arvion mukaan todellinen määrä on kaksinkertainen. Esimerkiksi Jyskyjärven työttömyysprosentti on 20 eli joka viides on työtön.

Metsätyöt ovat antaneet perinteisesti toimeentuloa Karjalassa. Jalostusaste on tosin ollut matala. Puutavara on viety muualle.

- Monet jäivät työttömiksi silloin, kun Karjalan oma metsäteollisuus hajosi, Lesonen harmittelee.

Ruotsalainen huonekalujätti Ikea toi tuotantolaitoksensa Karjalaan, mutta Uhtualta katsottuna se on kaukana, Koston läheillä. Tulevaisuuden toive on turismi, jonka Lesonen toivoisi kasvavan ja kehittyvän.

- Moskovalaiset matkustavat Egyptiin ja Turkkiin, miksi he eivät voisi tulla katsomaan myös Pohjois-Venäjää, hän ehdottaa.

Lesosen johtama toimisto työllistää Uhtualla kuusi ja Borovoissa kaksi virkailijaa. Uhtuan piirissä on kaikkiaan noin 10 000 asiakasta, joille toimisto tarjoaa myös internet-palvelulla tietoja avoimista työpaikoista.

Omalla alueella ei ole paljon ammattikoulutusta nuorisolle, mutta jotakin sentään. Miehillä on tarjolla kirvesmies- ja autonkorjauskursseja ja naisille myyjän ja kassa-ammattilaisen koulutusta. Muuta halutessaan oppihaluinen on mentävä vähintään Petroskoihin asti.

Lesosen oma poika opiskelee lakia Pietarissa. Valitettavasti monet opiskelijat myös jäävät sille tielleen, eivätkä palaa enää rakentamaan synnyinseutuaan.

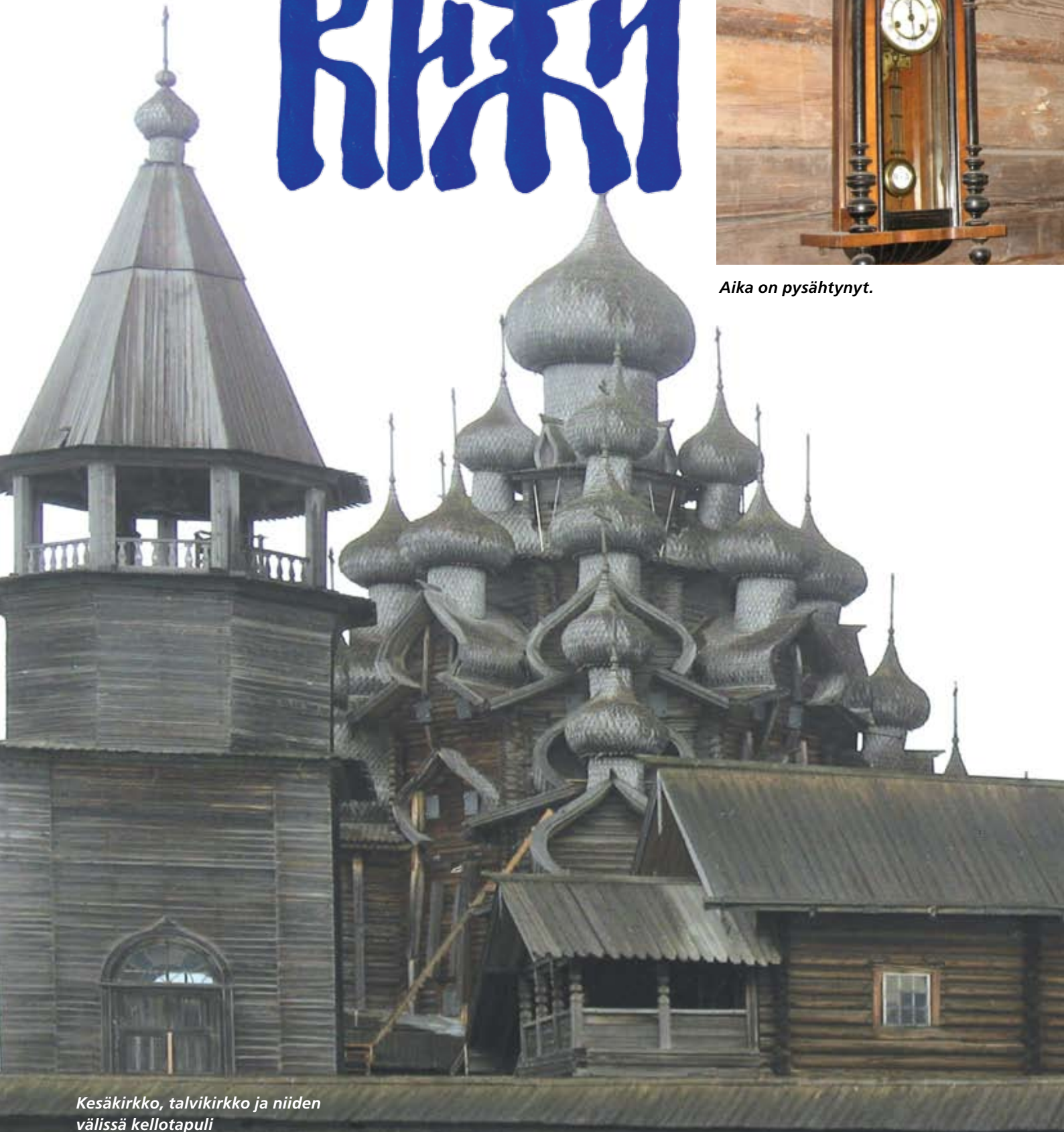
Kivijärven syntynyt Lesonen asuu nykyisin omassa kauniissa talossaan Uhtuan kupeessa Lamminpohjassa. Hänen isänsä oli aikoinaan Uhtuan lentokentän päällikkö. Siihen aikaan oli peräti kaksi lentovuoroa päivässä Petroskoihin. Nykyään kentältä lähtee vain satunnaisia sairaskuljetuksia.

AILA-LIISA LAURILA

KIISI

Aika on pysähtynyt.

Kesäkirkko, talvikirkko ja niiden välissä kellotapuli

Paikka, jossa aika on pysähtynyt

- Äänisen sineä ja tuoreen ruohon räikeää vihreyttä sekä ajan ruskean harmaata patinaa.
- Sitä on Kižin museoalue Äänisen sylissä.

Suomen TV1:n aamutelevisiossa kuultiin värikkäänä persoonana tunnetun Metalliliiton eläkkeelle jäämässä olevan viestintäpäällikön Matti Putkosen puhuvan Kižistä kesäkuun alussa. Ruudussa

oli kevään viimeinen talousasioista keskusteleva Jälkipörssi. Hän puhui sen yhteydessä Vienen merestä, mutta siellä ei Kiži todellakaan ole!

On syytä oikaista väärä tieto, mutta miksi television talousaamussa puhuttiin Kižistä? Siksi, että Putkosen mielestä jokaisen, joka vastustaa talouskasvua, pitäisi mennä yhdeksi vuodeksi Kižin saarelle. Putkosen mukaan kasvun kannattaminen alkaa sen jälkeen varmasti kiinnostaa. Tällä puheellaan hän torjui

Esimerkiksi tällaisilla kantosiipialuksilla voi taittaa matkan Petroskoista Kiztiin halki Äänisen aaltojen runsaassa tunnissa.

Kižin maiseman harmoniaa täydentävät risuaidat ja tuulimylly.

Ortodoksinen laulu saa turistin tuntemaan olevansa hartaassa paikassa, eikä hälyisässä matkailukohteessa.

Valkoinen uuni ja sen ympäristön esineistö tuovat mieleen elävät muistikuvat kaikkialta Karjalasta, eivät vain matkalta turistikohteeseen.

Saarelle on tuotu rakennuksia muualta

Useat matkanjärjestäjät vievät lomailijoita tänä kesänä Suomesta Kižiin. Matkaan kuuluu usein myös vierailu esimerkiksi Laatokan Valamossa ja Aleksanteri Syväriläisen luostarissa sekä Petroskoissa. Matkan pituudesta ja muista ominaisuuksista riippuen hinnat vaihtelevat 200 eurosta 600 euroon.

Matkaa Petroskoista on runsaat 60 kilometriä ja matka kestää reilun tunnin. Kantosiipialukset ajavat melkoista vauhtia.

Kižin saaren kylä ja kirkot mainittiin ensimmäisen kerran historian aineistoissa jo 1500-luvulla. Kižin saari oli Zaonežskin piirin hallintokeskuksena lukuisine asumuksineen sekä saarella että

mantereella – kalastajien, talonpoikien, kauppamiesten, seppien, kirvesmiesten ja muiden sen ajan työtä tekevien ihmisten koti.

Kaikki siellä nykyisin olevat rakennukset eivät ole alun perin sieltä, vaan niitä on tuotu muualta. Alue yllättää vierailijaa oikeastaan eniten juuri sillä, miten paljon erilaisia kohteita alueella on.

Päänähtävyys on Kristuksen Kirkastumisen kirkko eli Tserkov' Preobraženija Gospodnja (vuodelta 1714), jossa on kaikkiaan 22 kupolia.

Alun perin sitä pidettiin kesäkirkkona eli jumalanpalveluksia pidettiin vain keuhällä. Sen vierellä oleva kirkko on ym-

pärivuotisessa käytössä ollut Pokrovan kirkko, jonka rakentamisvuodesta kiistellään. Yhden tiedon mukaan se olisi vuodelta 1764. Kirkkojen välissä seisoo kellotorni.

Suuressa kesäkirkossa ei voi vierailla, koska se on ollut remontissa jo pitkään. Sen kupolit on tuettu sisältä metalliliteinein. Ulkoa se oli upea, joskin kattopannut alkavat pian olla kiireesti vaihdon tarpeessa. Ne on tehty haapapuusta.

Kun itse vierailin niin kutsutussa talvikirkossa, saimme kuulla upeaa ortodoksilaulantaa komeäänisen mieskuoron esittämänä. Laulu siivitti ajatukset vuosisatojen taakse ja tunnelmaan, jota ei voi kokea missään muualla. Kirkonkel-

Nainen kutoo tuvassa perinteiseen tapaan kangaspuilla.

Saareen saapuu
kesäisin vieraita
kaikkialta maail-
masta.

Rakennusten lisäksi alueen luonto on erikoinen

lojen soitto jättää muistikuvan kuuloelämyksestä.

Lähistöllä sijaitsee myös Lasaruksen Ylösousemuksen eli Lazar' Muromskin kirkko, joka on vanhin puurakenteinen muistomerkki Venäjällä. Se on rakennettu 1300-luvulla ja se on siirretty Kiziiin vuonna 1960 Äänisen etelärannalla sijaitsevasta Muromskin luostarista. Kirkko on pidetty ihmeitä tekevänä.

Lisäksi saarella on useita rukoushuoneita eli tšasounia, jotka ovat peräisin 1600–1700-luvuilta. Saunat, tuulimyllyt ja muut rakennukset antavat hyvin monipuolisen kuvan vanhan ajan elämäntilasta. Erilaisia rakennelmia on kaikkiaan noin 90. Lisäksi sisällä voi katsella

ikoneja ja muuta esineistöä.

Sergejevin, Ošunevin ja Jeližarovin perheiden kodit antavat kuvan talonpoikien talojen rakennustyylistä, mutta kertovat omaa kieltään myös elintavoista ja lukemattomista ihmisille tärkeistä asioista.

Käydessäni taloissa kangaspuiden äärellä istui nuori nainen kutomassa aivan samalla tavalla kuin perinteisesti on tehty. Hänen olisi voinut melkein kuvitella kömpivän päivän päätteeksi uuninpankalle yöksi lepoon. Karjalaisuus on täällä museoituna, mutta se on elävää historiaa.

Rakennusten lisäksi saarella voi nähdä myös harvinaisia kasveja, lintuja ja mui-

ta eläimiä. Ympäröivä luonto on suoje-luuetta. Patikkareitin varrella on myös matkamuiستomyymälä ja satamassa kioskeja, joista voi ostaa pientä purtavaa.

Suomalaiset sotilaat olivat Kizissä vuosina 1941–1944, mutta sotataistelujen näyttämönä se ei ole ollut.

Kirkkorakennukset ovat olleet valkoisiksi maalattuja, mutta ne entistettiin jo 1950-luvulla. Museo perustettiin kommunistisen Neuvostoliiton parhaina aikoina eli vuonna 1966. Sen kantavana voimana on ollut historiantutkija Alexander Opolovnikov. Monet upeista aarteista säilytetään Petroskoissa.

AILA-LIISA LAURILA

Suomalaiset lä

En voi sulavoaa soitella - syväin terve

htietäh eeres

da kiehuttoa

Suomalaissotilas Kolatselässä. Kuva-Puolustusvoimien arkisto

Elimmö vuvven 1944 kevätty. Lumen sulettuu kiirehel oli ottavuttavu peldo-roadoloih, olihäi toatto talven aigoa sobinnuh komendanttuvirraston da kylän vanhimbän kel mejjän taloil kuulujien kylvömoa-aloin suurendamizes. Toatto kyndi, minä astavoičin.

Konzu suurimat kevätroavot oli roattu sego minun opastundu školas jo loppunnuh, iče sidä vuottamattah sain tie-dee rekomendatsies matkata Vieljärveh jatko-opastundah hyväksyttäväh tutkindoh. Toveheh gu paista, ga täh niškoi sain jo talvel vihjavuksen petties kuulles toatan da školan johtajan Pekka Ruotsin paginas.

Pekka Ruotsi - kyläläzet keskenäh händy kučuttih Ruočin Pešakse - da hänen emändäh Inkeri oldih minun opastajinnu toizes nell'ändeh luokkah soate. Toattoa myvviteltih työndee minuu, kui nell'änden kloasan hyvien arvosa-noin tovestuksen soannuttu, jatko-opastukseh.

Olizigo pidännyh mennä Petroskoil toimivah litseih vaigo muuh opastumislaitokseh Suomen puolel, se jäi minul tiedämättäh. Vie yksi šeikku huolestutti kui toattoa mugai kaikkee perehty: kohtuzel moamal huonon tervehyön peree touhturiloin meerävykses oli mendävy Petroskoil lastu soamah. Siepäi händy huolevuol soatoi kodih suomalane akušerku (= kätilö), meigäläzen sanondan mugah ababoaboi, kahten poigulapsen kel. Heil touhturiloin ehtotuksen mugah annettih nimet Aleksandru da Vihtoru.

Kevätluondo oli peessyh parahah rehevyöh. Jo tuomi ehti kukkie, a sen mugah lahnan kudugi jo proiji. Myö pall'asjalgazet brihaččuzet juoksendelimmo pitkin järvirandoa, ongittelimmo salattii Valloin jyrkän kallivon bokas libo istuimmo Valgiezen kosken oal ongiroagu käis da kačcellimmo kui Tulemujo-ven voahtopee virdu alevuu lambareheh laskijes.

Sodalapsen mustelemizii

Oza 3

Huoletoi elos ei hätkee kestänyh

Hoz lapsen nägökannan mugah elos ozuttihezegi huolettomal da sai vällyön telmee kui tahtoi, no lapsen mieli on herkky hädäh jouvundan tunnistamizel. Elos algoi tunduo rauhattomal. Rahvas eli varavozilleh da oli tulien eloksen ti-jjottomuon tundehez.

Jo pitkin talvee tihkui tiedoa Neuvostoliiton armien hyökkäyksien voimistumizes i se soatoi kyläläzii ebäilykseh, onnoako suomalaiset ei voija hätkee pyzyö Karjalan moaperäl. Kui lienöä ičessäh vuidiheze muga, ga Suven agjan mužikat ainos tavoiteltih pyhinpäiviny kerävyö toaton luokse paginal.

No, yhtel aigoa paginoinkel toatto, gu istinnoi monen roadoloavun ammattimies, lyhendeli mužikoin tukkii. Täs tuloa ližätä se, ga kyläs silloi ei olluh ni kedä muidu, ken olizi voinnuh pidee porjatkas mužikoin tukkii da simmite, gu mejjän talois oli tukkien leikkoandukoneh.

Perttih kerävyksendeltih Karpovoih kuulujat vellekset Oleksi da Š'oppi, sid samao Karpovoin suguu Johor-diedoi sego Ongilammin Peša. Nygöi argipäiväzies kyläazielois tolkuujes poaksuh algoi kuuluo huolestumizen vivahtehii.

Peelimäzenny Neuvostoliiton politiikan perilolijannu piettävy Karpovan Oleksi jyrähytteli sanuo: "Vuottakkoa vai, gu Kroaznoi armii maršinnoo kyläh, sit myö kaikin jouvummo Siberih." Jo tä-

Jo pitkin talvee tihkui tiedoa Neuvostoliiton armien hyökkäyksien voimistumizes.

dä enne minä vanhembien paginoi kuunnelles peezin tolkkuh miittumoa pahutu bo ševiekat oli loajittu Karjalas.

Olihäi vie enne sodoa monii meijän kylän rahvahii, enimyttäh mužikkoii da erähii kogo perehiigi, kunneliene viedy tiedämättömil tiehyzil. Jo ainostah Sibeiris mainiččemine soatoi rištikanzan varavuksih. Mugai nygöi kylä eli varavuzilleh, tiedämättäh midä voibo tuvva huomenine päivy.

**Suomalazet sanotah:
”Proššaikkoo karjalazet!”**

Päivy päiväl suomalaisien sodavoimien liikeh suundavui omah kodimoahpäi. Toatto poaksuh työndeli minuu kylän keskuččah Sortavalah viejän dorogan luokse kaččelemah midä sie tapahtuu. Huomain kui komendatuuran viššilöi kannettih avtomasiinah. Kylän va hin pyöri omassah koin eis jo täyvves gruuzus olijan mašinan ymbäri.

Erähän kerdoah tulduu tämän peedorogan luokse kummoa kuulin: veäankielisty paginoa. Vägisuuri vieraskieline rahvasjoukko ajoi hebokkydil Suomehpäi. Tämä tozišeikkua jäi ei ainostah minul, no i vanhembilgi arbaitlemizen alazekse.

Ylen syväh on minul jeennyh mustoh neuvostoaigazen školan johtajan Parkkisen emändän kyynelehentäydehizet silmät, konzu häi talutti kyttyös enzikan-dostu Mustikka-lehmee meijän pihah. Näitkös, toatto oli sobivunnuh Parkkisenkel vaihtoa Suomespäi tuodu rodu-lehmy meijän pienikazvozeh karjalazeh lehmäh. Parkkisien oli vältämättä mendävy bolševiekkoin valdoah pagoh Suomen puolel.

Pravdoah gu paista on tunnustettavu, ga paiče yksittäzii rištikanzoi, suurin vuitti karjalazis tuskiččeheze oman mielenmugazen vällinäzen eloksen kavottamizen peree. Eigo ni olluh helppo erota

niis heimorahvahis, kudamat oldih uudeh elokseh työnyttäjiny.

Minä eloksen dorogal enzimäzii askelii astujes alloin ellendee, a semmite nygöi korgieh igäh eletty olen tulluh sih lujah mieleh, ga rištikanzu vastevai sit parahite tunnistora eloksen arvon, konzu tovelizesti on oman ozan seppy. Täh niškoi lyhyt primieru (= esimerkki).

Soduvuonnu 1942 toatankel olimmo kevätkylvöroadolois. Iginäh en unoh-ta sidä, konzu toatto nosti viilehteksi-en varah siemenjyvävakan ryndähil da ennekui enzimäzen kobrallizen ozroa viškahutti astavoittuh muldah, häi hille-ni, keendyi päiväzeh päi i rišti silmät.

Tädä enne en ni konzu nähnyh hänen silmienrištindee, engo silloi kuulluh engo ni kai olizi ellendännyhgi midä malittoah häi lugi. Nygöi selväh ellendän: toatto kumardi peen Luojan eis da sanoi Hänel sydämellizet passibot gu sai moadu omakse a sen kaute iččenäzesti turvata suuren lapsijoukkozen perehen toimehtulemine.

Tokovai meil tämä iččenäne elos ei jatkunnuh pitkäh. Jovvuimmo semmoseh tilandeh, konzu vihandoh orahah peessyön iččenäzen eloksen kavottamine syväindy tuskai, a tuliedu elostu duumaijes sidägi kibiembäh näiveröitti syväindy.

Ruočin Pešan mustelemizet

Minun mugah meijän školan johtai, opastai Ruočin Peša on parahite kirjutannuh kahten heimokanzan eruomizen – suomalaisien myöstymizen päivännou-zupuolen Karjalaspäi (= Itä-Karjalasta) kezäl 1944. Häi omassah kirjas Rajan kahden puolen (Pohjoinen 1974) kuvailoa syvällizel azien tundemuksel suomalaisien Kolatselläs lähtiendee. Kačon omakse oigevuokse siteerata pienen palazen täs kirjutuksehpäi jo ainostah sen vuokse, gu ozuttoah, ga Ruočin Pešan toi-

Tokovai meil tämä iččenäne elos ei jat- kunnuh pitkäh.

*Kolatselän maisemaa 1940-luvulta.
Kuva Puolustusvoimien arkisto*

Nygöi nägyy, ga tozi on käzil.

mehii minun roindurannan rahvas nygöi jo kymmenien vuozien kuluttuugi musteloa hyväl sanal.

Oli tulluh aigu školan opastajil proššajakseh kylän rahvahienkel. Sih niškoi täs yläheepäi mainitus kirjas luvemmo:

”Nygöi nägyy, ga tozi on käzil. Stotalinan varavuttai kuvahane jo lendilöä Karjalan taivahal. Muga se varmah ongi, eihäi muite olizi nostatettu nenga kiirehellysty Karjalaspäi lähtendän hälyy, duumaičči Suoperä (muga P. Ruočči nimitti kirjutukses itimeseedäh). Nai-zopastajat tavaruvähäzienkel seizottih školan eis da vuotettih Petroskoilpäi tulijoa avtobussoa. Tiedo heijän eeres läh-tendäs levii školan lähizih taloloih. Opastajii soattamah oli kerävyynyh joukko naizii da lapsii, heijän školaniekkoi. Suoperä, kudai mugaže oli omiidah virgusizarii soattamas, pani merkil, ga monien soattajien ilvehes kuvastui syvä huoli, ebävarmus da varavo. Erähil soattajil oli kyynel silmäkulmas. Eriče muis seizoi Lomun diedoi. Häi igähkui toibui omis-sah duumis da huomoamattah siirdyi Suoperän luokse. Nygee opastajoa hie-moas da kävelyttee händy eeres joukos. Sit kačahtah oigieh opastajan silmih, ei veerittäjänny eigo kačkeroittuonnu. Kačoi igävil silmil da ahtistunnuonnu virkoi:

- Etto ni täl kerdoa voinuh Karjalaa

käzis pidee. Toas työ meijät hylgeettö.

Suoperä ei voinnuh kielastella diedoil. Sikse opastai vastai starikan oigieh kaččeheh da sanoi:

- Olet ihan oigies, diedoi. Nygöi tovehelleh ozuttaheze muga, ga päivännou-zupuolen Karjalan menetämmö. Prošti minuu, gu omal aijal uskottelin sinul dai muilgi, ga täl kerdoa emmo hylgee teidy da voimmo kaiččie teidy bolševiekkoin vallalpäi. Myö ičegi lujah uskoimmo, ga soammo Karjalan välläl peestee. No, meijän hoave ei todevunnuh. Da vikse sen peree, gu kerran olemmo ylen reehkähizet (= syntiset), Jumala ei kannata meidy.

- Ei kannata, ei kannata. Vai mimbo myö sil voimmo. Emmo voi Jumalaa vastah nousta, emmo voi. Reehkähizet, ylen reehkähizet olemmo, šopetti starikku vastah pee alah painunnuonnu. Sit häi nostaldi peen, oijjendi käit opettajal da sanoi:

- Passibot suuret teil opettajil! Koitit-tohäi työ meijän lapsii kaikkeh hyväh opastoa. Blagoslovikkah Jumal teidy da andakkah teil ylen äijän lykkyy da siunnavustu!

Tämän sanottuu starikku keenäldih da astuo käpetti joukospäi eeres vie syvem-bäh kumarduksis.

Suoperä jäi seizomah paikalleh. Ki-

bieh kobristeli syvänalaa. Želi oli starikkoa da kogo Karjalan kanzoa... Mielyde poltettih starikan sanat: ”Toas työ meijät hylgäittö...”

Rahvas ečči turvupaikkaa

Kylä eloksen muutostu vuottajes hil’leni. Palvelukohtat yksi toizen peräh salbavutti. Mustan kui kauppu enne Suomen puolel lähtendee myi tavaroil ihan tyhjäh hindah, hos sie ei olluhgi muudu tarbehellistu tavaroa paiče suoloa da spičkoo (= tulitikkujä).

Kauppan ker yhtes poštuigi ajoi eeres. Nenga ollen rahvas jäi ei ainostah ilmai virguvaldoa, no i yhtehizii paginal kerävyndy- da azielkäyntykohtii. Jogahine hyčtyti elee toine toizis erillisty elostu da duumaoičči kui säilyö hengis sodatoimiehen kodirannan läbi vieries.

Vetimesalazien hyökkävysty vaste meijän paikkukunnan suunnal toatto da Karpovan St’oppi peetettih vijjäl perehet da perehien elovähäzet loitombakse Kolatsellän peedorogoi. Luotettavakse suojukohtakse oli kačottu Suonan kyllän lähizen Anufrien huutoran (= yksinäis-tilan) luo olijat raudumalmin kaivokset. Sinne oli vähindäh vijjentostu virstan matku.

Erähänny kezäkuun lopun päivänny ajoi huodeksel mollembat perehet kahtel heboajoņeuvol lähtimmö sodas-roastii pagoh. D’el’egois rikal täytettylöin pošteliloin da sobauzlazien peel istuttih pienet lapset, a myö roavahambat yhes vanhembien kel astuimmo jalgazin da vietimmö kytkyzis lehmii. Kulgo-veh matkai vaikkane, sego vai harvazeh möngähteltih žiivatat.

Kaikil oli žeele jättee kodi, semmite gu elettävy aigu oli moine segavu, ga ei olluh tiedoo viego konzutahto voimmo tulla sinne järilleh. Minuu ylen äijäl huolestutti boaboirukku gu häi jäi kodih. Toatto koitteli kaikelleh lepytellä händy lähtemäh meijän kel. Boaboi obrazan eis rišti silmät malitun kel:

- Hospodi, anna minul voimoa pyzyö

Hospodi, anna minul voimoa pyzyö lujannu.

Enzimäne päivy oli kudu-kuigi rauhalline.

lujannu. Sit keenäldih meih päi. Vanhutu vaigo lienöä perehez yksin jeendän perec igävyön tundehez värizijäl eenel ihan kui andehexke pakiččijen puhkei vastustelemah:

- Täs kois, Ofeša-rukku olen kogo eloksen elännyh. Nygöi vanhoil päivil en ni kunnepäi askeldu harppoa eeres. Gu Jumal kaččonnoa, ga kodih jeemine on minul surmakse ga anna mugai rodieheze (= niin tapahtukoonkin).

Tulemujärven rauduzavodan läbi projittuu peezimmö Suonal viejäl dorogal. Vie Kolatsellälpäi lähtijes erähäl suomalaisel ofitsieral saimmo tiedee, ga meidy peestetäh zavodas läbi menemäh. Näitgös kolmennu sodavuonnu sie oli suomalaisien štoabu.

Nygöi sie vähä kedä nägyi. Kollahanjoven sillan korvas seizoi kaksi vardoiččijoa sodamiesty. Soaduu tiedee ket myö olemmo da kunne olemmo menemäs hyö potakoittih (= kehottivat) meidy kiirehesti peestä turvupaikkah. Anufrieh peezimmö vaste illansuus.

Huutor ozuttiheze pienekse kolmen puolekse lahonnuon taloin kyläpahazekse. Tämän myö huomaimmo vaste huondeksel. Illal myö lapset väzynnyönnä hedi yösjän soaduu vierimmö moate. Ei akoin pinineh eigo loittozien ammuksien jyrähtely voidu keskustoa meijän undu.

Enzimäne päivä oli kudakuigi rauhallinen. Jo loittozeh sodajyrinä tottunuonnu vanhembat rauhazesti toimiteltih perehien huoldoroadoloi. Sinä peen viimizen kerran näimmo suomalaisii sodamiehii. En musta tarkkah, lienegyö oluh viizihengine ryhmy, no ei sidä suurembi.

Kaikin reduhizet, sovat kuluttu rivukse. Hyö kodvazekse azeteltiheze hengästyümäh, ryypäldettih kaivos meijän tuoduu vetty i painuttih kiirehen kaupal Suonal päi. Heis jälgimäne jo dorogan mutkan toakse kavotes kirgai:

- Gu ei tänäpäi, ga huomei veälazet tullah, a meijän ozal soda on loppunnuh!

Varmah nämä miehet oldih kyllästynnyöt sodatoimehii i nygöi painuttih kiirehel vanhoi meččydorogoi myöte kodi-moah.

AKILAN IIVANA

Artikkeli on kolmas osa sarjassa, jossa Jukka Akimov muistelee elämää Karjalassa.

Veikko Lipponen Kemijärvellä

El kkeell ollut ylikonstaapeli Veikko Ville Vasili Lipponen kuoli Kemijärvellä 28. marraskuuta 2009 liki 86-vuotiaana. Hän oli syntynyt Kurikan Miedon kylässä 15. tammikuuta 1924.

Lipposen vanhemmat olivat lähtöisin Vienan Karjalan Vuokkiniemestä. Jussi Lipponen (Lipkin, Petterinpoika) Jyväskylästä ja Anni Kallio, Teppana Kallion (Stefan Kallijev) ja Martta Antipinin tytär Pirttilahden Taipaleesta.

Vanhemmat tulivat Suomeen vuonna 1922 ja asettuivat asumaan Kurikan kunnan Miedon kylään.

Veikko Lipponen suoritti Lohiluoman koulussa kansakoulun, lähti vuonna 1942 asepalvelukseen, mistä joutui jatkosodan rintamalle. Hän oli siellä sodan loppuun saakka osallistuen mm. Karjalankannaksen taisteluihin.

Sodan päätyttyä ja kotiuduttuaan syksyllä 1944 hän hakeutui poliisialokaskursseille Helsinkiin erään tuttavien kannustamana. Vuonna 1945 hän toimi Liikkuvan poliisin konstaapelina eri paikkakunnilla Torniojo-kivarressa. Sen jälkeen hän tuli nuoremaksi konstaapeliksi Kemijärven nimismiespiiriin. Poliisiura jatkui Kemijärvellä 34 vuoden ajan aina eläkkeelle jääntiin asti 1. heinäkuuta 1980.

Lipponen tunnettiin Kemijärvellä reiluna eteläpohjalaisena. Häntä pi-

dettiin avoimena, sosiaalisena ja oikeudenmukaisena poliisimiehenä, joka ymmärsi hyvin myös heikossa asemassa olevia ihmisiä. Työn ulkopuolella hänet muistetaan seurallisena juttukaverina, jolla oli myös huumori sopivasti hallussaan.

Hän osallistui kotipaikkakunnallaan myös seurakunnalliseen ja yhteiskunnalliseen toimintaan. Hän kuului kunnallisvaltuustoon ja erilaisiin lautakuntiin. Eläkevuosinaan hän kiinnostui kotiseututyöstä ja osallistui kotiseutuyhdistys Kemijärven Kotikiekerö ry:n toimintaan.

Omakotitalon, sen pihapiirin ja keuhkokuoron hoito veivät myös suuren osan hänen vapaa-ajastaan, mutta niiden töiden tuloksista hän myös nautti suuresti.

Kemijärven Rintamaveteraanit ry:n tilaisuuksiin hän osallistui aina, kun vain kunto ja terveys sallivat.

Vienan Karjalan Uhtualle hän teki vaimonsa kanssa kaksi matkaa, ensimmäisen syyskuussa vuonna 1989 ja toisen kesäkuussa vuonna 1992. Molemmilta matkoilta kertyi unohtumattomia muistoja. Lisäksi löytyi myös serkku ja paljon muita lähisukulaisia. Matkojen tapahtumiin ja tunnelmiin hän palasi vuosien varrella usein.

Veikko Lipponen siunattiin Kemijärven kirkossa 19. joulukuuta 2009 ja haudattiin Kemijärven vanhaan hautausmaahan, kirkon äärelle, appivanhempiensä läheisyyteen. Muistotilaisuus oli kaunis ja mieleenjäävä.

Pitkä ja tapahtumarikas elämä jäi lämpimiin muistoihin.

MARJA YLI-KORTESNIEMI
tytär

Sulo Kirillov Prääsässä

Serkkumme Sulo Kirillov, Karjalan Prääsästä, sai iäisyyskutsun pitkäpäperjantaina. Häntä muistellen!

Kiitos Sulo sinulle, että ”löysit” meidät sukulaisesi täältä Suomen länsirannikolta! Oli todella mahtava yllätys enollemme Oskarille Uhtualta lähetetty kirje, jonka viesti lyhykäisyydessään kuului: ”Kirjoittakaa, jos elätte!”

Tämä tapahtui 1960-luvun loppupuolella. Siitä sitten alkoi sisarusten välinen kirjeenvaihto.

Äitimme Maiju, sekä enomme Oskari olivat jääneet rajan tälle puolelle 1920-luvun myllerrysten jälkeen. Yhteydenpidot olivat ymmärtääksemme täysin nollassa. Joka tapauksessa Maiju-äitimme ja Oskari-enomme kulkeutuivat ja kotiutuivat Laitilaan, jonka kirkkomaahan heidän matkansa on myös päättynyt.

Sulo oli Iro-tädin vanhin poika ja ”opastui” prokuraattoriksi ja työskenteli viimeksi Prääsän piirissä. Hänen aikaisemmat työpiirinsä olivat Mujejärvi ja Lahdenpohja.

Ensimmäisen kerran Sulo pääsi käymään Suomessa ja luonamme Laitilassa vuonna 1969, minkä jälkeen hän pyrki käymään vuosittain. – Ja toiminnan mies kun oli, järjesti hän sisarusten tapaamisen Leningradiin vuonna 1970.

Vienasta tulivat Iro-tädin lisäksi hänen toinen poikansa Olavi vaimonsa Gaalan kanssa. Petroskoista tuli Katri-täti. Suomesta lähdimme Maamiesseuran järjes-

tämälle turistimatkalle mukaan, äiti-Maiju ja Tuula-tytär. Sisarusten tapaaminen oli todella koskettava, kun he yli neljäkymmenen vuoden jälkeen tapasivat toisensa.

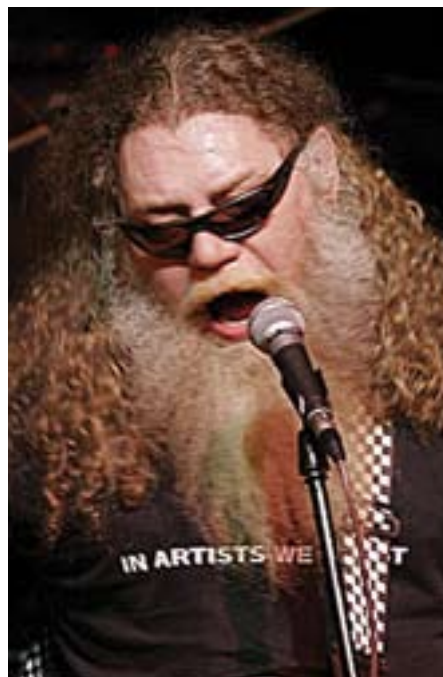
Näin tapaamisemme jatkuivat Sulon kanssa. Vuoden 1990 tapahtumien jälkeen pääsimme Tutta-siskon kanssa käymään Petroskoissa Katri-tädin luona ja Uhtualla Olavi-serkun luona.

Muistoja ja aiheita on niin paljon, että niistä kehittyisi vaikka jatkokertomus. Yksi arvokkaimmista Sulon toivomuksista oli se, että me heimolaiset pitäisimme yhteyttä seuraavissakin sukupolvissa. Siitä osoituksena hän innosti tyttärensä Elviiran opettelemaan suomen kielen.

Sen hän taitaakin jo kiitettävästi. Elviira asuu perheineen Pietarissa ja on sieltä päin usein yhteydessä Maijun tyttären Tuttaan. Lisäksi Sulo innosti toisen tyttärensä tyttären Maijan suomen kielen oppiin. Maija toimiikin nykyisin päiväkodissa, jossa on meneillään kielipesäkokeilu. Lisäksi hän työskentelee Kižin saarella tulkkina.

Sulossa poistui suuresti heimoaan ja juuriaan rakastava aito vienankarjalainen mies. Meidän serkusten lisäksi häntä jäivät kaipaamaan tänne solmitut todelliset ystävyysuhteet. (TJ)

Folkmuusikko Aleksandr Bykadorov

Karjalan folkin vaariksi nimetty muusikko Aleksandr Bykadorov kuoli vaikean sairauden murtamana 25. toukokuuta. Hän oli 52-vuotias.

Bykadorov oli Karjalan nykykulttuurin yksi kirkkaimmista persoonista. Hän oli myös tunnettu ja arvostettu muusikko Suomessa.

Hän tuli vuonna 1980 Petroskoihin autoteollisuudestaan tunnetusta Samaran kaupungista opiskelemaan Glazunov-konservatorioon. Konservatoriossa hän johti teatteristudiota, sävelsi oopperoita sekä erilaisia sävellyksiä kuorolle ja eri soittimille.

Vuodesta 1988 Bykadorov työskenteli Karjalan laulu- ja tanssiyhtyeessä Kanteleessa kuoronjohtajana, taiteellisena johtajana ja orkesterin kapellimestarina.

Vuonna 1992 hän perusti yhdessä pet-

roskoilaisen muusikon Sergei Zobnevin kanssa Myllärit-yhtyeen, joka nousi nopeasti World music -musiikkikulttuurin eturiviin Karjalassa ja niitti tasavallalle mainetta eri puolilla Venäjää ja ulkomailla. Myllärit vieraili useasti myös Suomessa.

Vaariksi Bykadorovia kutsuttiin pitkän parran vuoksi sekä sen työpanoksen vuoksi, jonka hän antoi Karjalan folk-musiikin kehittämiseen.

Bykadorov johti Mylläreitä 15 vuotta. Yhtyeestä lähdettyään hän toteutti omia projektejaan, muun muassa juonsi kokiohjelman paikallisessa televisiossa.

Yli sata pietarilaista muusikkoa saapui kesäkuun alussa saattamaan Karjalan folk-in vaaria hänen viimeiselle matkalleen. Mukana oli kymmeniä muusikoita myös Moskovasta ja Murmanskista asti.

Paavo Ahava täytti 80 vuotta

Vienankarjalaisen kulttuurin ja Wienin kielen pitkäaikaisena vaalijana tunnettu Paavo Ahava täytti 80 vuotta 27. toukokuuta. Hän syntyi vuonna 1930 Kuusamossa liikkeenharjoittaja Paavo Ahavan perheeseen. Hänen isoisänsä oli yksi Wienin Karjalaisten Liiton perustajista, kauppias Paavo Ahava (Afanasjeff) Uhtuasta.

Paavo Ahava valmistui ekonomiksi Helsingin kauppakorkeakoulusta vuonna 1955. Työura alkoi seuraavana vuonna Ab Vuoksenniska Oy:n palveluksessa ja jatkui eri tehtävissä Pohjolan Voima Oy:ssä, Metsäliiton Selluloosa Oy:ssä, A. Ahlström Oy:ssä ja Oy Ovako Ab:ssa. Vuosina 1966–1968 hän toimi kansainvälisessä tehtävässä hankintavirkamiehenä YK:n päämajassa New Yorkissa. Eläkkeelle hän jäi Rauma-Repola Oy:n kaupallisen johtajan tehtävästä vuonna 1986.

Kun Neuvostoliitossa 1980-luvun loppupuolella alkoi perestroikan kausi ja Ahavan suvun synnyinsijoille voitiin luoda yhteyksiä varsin vapaasti, Paavo Ahavalla alkoi pitkän kaupallisen uran jälkeen toinen elämäntyö. Hän oli vuonna 1992 perustajana ja ensimmäisenä puheenjohtajana Uhtuan Seudun Perinneseurassa. Seuran toiminnan laajentuessa hän oli vuonna 1999 mukana perustamassa Uhtua-Seura ry:tä, jonka puheenjohtaja hän oli vuoteen 2002 asti.

Paavo Ahavan ensimmäinen suuryö Uhtuan Seudun Perinneseuran puheenjohtajana oli Uhtuan ortodoksisen Apostolien Pietarin ja Paavalin kirkon rakennuttaminen. Paavon tarmokkaan toiminnan ansiosta ja monien erilaisten vaiheiden jälkeen kirkon rakentamiseen saatiin lupa ja siunaus Petroskoin ja koko Karjalan piispalta Manuililta.

Seura teki rakentamispäätöksen marraskuussa 1997. Paavo kokosi hankkeeseen erinomaiset yhteistyökumppanit niin Suomesta kuin Karjalastakin ja seura järjesti valtakunnallisen rahankeräyksen.

Perustustyöt rakennuspaikalla aloitettiin toukokuussa 1998. Materiaalista pääosa saatiin Suomesta lahjoituksina. Moninaisista kuljetus- ja tullausongelmista sekä vaikeista työolosuhteista huolimatta

ta projektin kaikki aikataulut pitivät niin hyvin, että kirkko voitiin vihkiä tarkoitukseensa kuukausi luvattua valmistuspäivää aikaisemmin 25.10.1998 eli noin vuosi rakentamispäätöksestä ja vaajat kuusi kuukautta töiden aloittamisesta.

Perinneseuran toiminta laajeni ja se päätettiin rekisteröidä itsenäiseksi yhdistykseksi senkin johdosta, että seuran uusiin projekteihin tarvittiin suomalainen osapuoli. Uhtuan lastenneuvolarakennus valmistui vuonna 2000 Tacis-tuella ja lähialuetuella toteutettu Uhtuan seuratalohanke vuonna 2003.

Vuonna 2000 Paavo Ahava käynnisti karjalan kielen elvyttämiseen tähtäävän lasten kielipesäprojektin. Uhtuaan perustettiin kaksi lasten kielipesää, joissa lapsille puhuttiin vain karjalan kieltä. Opettajat ovat kotoisin Karjalasta ja menetelmä on saanut hyvän vastaanoton koko Karjalan tasavallan karjalankielisillä alueilla.

Paavon toiminta Karjalan hyväksi on

perustunut hänen luomaansa ”Uhtuan malliin”. Kaikki seuran rakennuskohteet toteutettiin paikallisten nuorten rakentajien koulutusprojekteina. Nuoria kannustettiin auttamaan itse itseään.

Nyt, kun yli kymmenen vuotta on kulunut Paavo Ahavan käynnistämien Uhtua-projektien alkamisesta, voidaan nähdä, että hänen työnsä on kantanut hedelmää. Uhtualaiset tuntevat kiitollisuutta kaikesta henkisestä ja taloudellisesta tuesta, jota hän on seudulle antanut.

Uhtua-Seuran toiminta on osaltaan vahvistanut vienalaisten sukusiteitä ja paikallisen sisarseuran Uhtu-seuran toiminta on antanut voimia karjalaisen kulttuurin säilyttämisessä.

Ei liene sattumaa, että Karjalan Sivistysseuran hallituksessa on toiminut kolme Paavo Ahavaa: Paavon isoisä yhtenä seuran perustajana, isä-Paavo ja Paavo itse vuosina 1993–2001. Isoisä oli seuran kunniajäsen ja Paavo Ahava kutsuttiin kunniajäseneksi seuran 100-vuotisjuhla-vuonna 2006.

Voimia Paavolla on riittänyt myöhemminkin. Jätettyään aktiivitoimintansa Uhtuan parissa hän rakennutti 70-vuotispäivänsä aikoihin Espanjaan oman talon ja on sieltä golfin pelaamisen lomasa seurannut Uhtuan elämää.

Suomea hän ei ole jättänyt. Joka vuosi hän on palannut kesäksi huvilalleen rakaisiin Sammatin maisemiin ja tietenkin syksyisin hirvimetsälle. Matka halki Euroopan on useimmiten tehty omalla autolla, mutta merkkipäivänsä Paavo Ahava oli matkoilla – junassa halki Saksan Espanjasta Suomeen.

Karjalan Sivistysseura, Karjalan Heimio -lehti, Uhtua-Seura ja suuri joukko Paavon ystäviä rajan molemmin puolin toivottavat Paavolle onnea merkkipäivän johdosta ja valoisia päiviä Suomen kesässä.

HANNU RAULO

Kirjoittaja on Uhtua-seuran hallituksen jäsen. Karjalan Heimion numerossa 3-4 hänet mainittiin virbeellisesti Karjalan Sivistysseuran hallituksen nykyisten jäsenten joukossa. Hän huopui tehtävästä Kuopion Heimopäivillä.

Aarne Nikurautio täytti 80 vuotta

Huhtikuun 15. päivänä juhlimme kyykkäveljemme ja Karjalaa rakastavasti harrastavan Aarne Nikuraution syntymäpäiviä.

Kahdeksankymmentä vuotta sitten Keminmaalta alkanut taival jatkuu edelleen toiminnallisissa merkeissä. Aarne kertoi opintiansä alkaneen Keminmaal- la Itäkosken koululla. Koulutyön päätyttyä hän itse opastui varsin taitavaksi kirvesmieheksi päätyen sitten työkaluineen Kemi-yhtiön rakennuspuolelle ammatti- aan vastaavaan työhön.

- Kemi-yhtiössä kun oli paljon vianan- karjalaisia työssä, niin pakostakin heihin tuli törmättyä, Aarne kertoo.

Niinpä yhtiön lautatarha koitui hänen kohtalokseen, jos näin voidaan tode- ta - hän nimittäin törmäsi siellä aitoon vianalaisneitoon, joka työskenteli siellä muiden ”kassapäiden” keralla.

Maria ja Danila Jefsejevin tytär Paula sattui kirvesmiehen eteh. Lienöykö sii- nä sydän yhden lyönnin välillä jätti, vai- ko vasaralla peukaloh läjähytti Aarne, ”kipunoita varmaan molempiin suuntiin leiskui”. Siitä hyö tartuttih yhteh, kemi-

Paula ja Aarne Nikurautio juu- ri kihlautuneena nuorena parina.

jokini Aarne i karjalaini kassapiä Paula, jonka juuret tuaton mukah ollah Tunkuan Koivuniemessä ja muamon mukah Kiimaisjärven kylästä.

Oppivana ja nöyränä nuorukaisena Aarne Nikurautio oitis opastui vianalai- siih tapoih, laittoipa maailmah Paulan ke- ralla neljä poikaakin. Siinä sitä karjalais- ta perinnettä tarpeeksi.

Pian kuitenkin Aarnen työmaa vaihtui Kemin kaupungin rakennustoimiston palkannauttijaksi, ja kirvestöitä tuli sanomansa mukaan tehtyä neljäkymmentä vuotta. Tuli siinä tehtyä oma tupakin ja kai muutama talo vieraallekin - vieläkin hänellä pysyy vasara ja saha kädessä.

Syntyypä niillä edelleen jotakin pien- tä, sanottakoonpa vaikka huussi kesä- mökille. Tuon mökinkin Aarne on itse

kopistellut, suvisten päivien viettopai- kaksi. Metsät ja kalavedet ovat Aarne- a vetäneet aina - linnut, jänikset, lohet, siiat ja matehet tartuttih pyyvyksih. Sa- moilipa hän monia kertoja saloja myös ase- en ja koiran kanssa. Saalista tuli aina ja Paula niistä padassaan laittoi särvintä ukkovaltaiselle perheelleen.

Omassa tuvassaan he viettävät virkei- nä iltaruskon kultaamia päiviään, ovat matkanneet ympäri maailmaa, mutta rakkaimmat kohteet ovat olleet Paulan vanhempien synnyinkylät, Tunkuan Koivuniemi ja Kiimaisjärven kylä.

Kyykkäpeli on Aarnella vielä verissä, valmis on myös hän opastamaan vaika- kapa luuvan eli pajukorin teossa. Eipä taipaleellaan jäänyt ole tervankaan polt- to oudoksi, kun ”tervamiilulla” muiden Karjalaisten ukkojen kanssa ”mustaa kul- ta” tynnyrih juoksutti.

Siinä heidän tuvassaan jutusteltiin, au- ririnko rannutti kirjavaisia mattoja, kello raksutti seinällä ja nauravaiset muiste- lukset johdattivat kuulijan tuvan ilma- piiristä ympäri Kemiä, Karjalaan ja ma- ilmalle. Mitäpä muisteloista jos niitä ei kukaan ole kuulemassa, omassa piiris- sämme onneksi vielä kuulijoita on ja ha- luja käydä katsomassa miten kukin tu- vassaan elelee.

MARTTI TAKALO

Oma mua -lehti vietti 20-vuotisjuhlaa

Myö iellehgi uskommo, ku kanzan omani entunnon aluskivet ollah rahva- han kieli da perindöt. Ku net hävitän- nemmö, ga kai muut ponnistukset roitah tyhjä. Näin sanoi Oma Mua -lehden päätoimittaja Natalja Sinitskaja lehten- sä 20-vuotisjuhlassa Petroskoissa touko- kuun lopulla.

Juhlassa toivottiin pitkää ikää lehdel- le, joka on sitkeästi livvin kielen tulevai- suuteen uskoen toiminut jo 20 vuotta. Juttujen aiheet kattavat historiaa ja ny- kypäivää, taloutta, politiikkaa ja kaikkia ajankohtaisia aiheita, kuten missä taha- sa lehdessä. Sillä on ollut merkittävä roo- li karjalan kielen kehittäjänä.

Lehden toimituskunnassa on jo toinen sukupolvi menossa, sillä sen ensimmäi- seen toimituskuntaan kuuluneet Vik- tor Makarov, Vladimir Kettunen, Vee- ra Hämäläinen ja Viktor Trošev ovat jo siirtyneet syrjään. Tilalle ovat tulleet Si- nitskajan lisäksi Marina Viglijeva, Rita

Marina Viglijeva (vas.), Natalja Sinitskaja, Je- lena Filippova ja Ilma- ri Homanen Oma Mua -lehden toimitukses- sa keväällä 2007. Kuva Aila-Liisa Laurila.

Kemppainen, Jelena Filippova ja Jelena Migunova.

Avustajia lehdellä on runsaasti eri puo- lilla Karjalaa.

Oman Muan painos on 3000 kappa- letta, mutta sen levikki vain 700 kappa- letta. Lehti on kuitenkin seurannut ai- kaansa ja muuttunut myös sähköiseksi versioksi ja leviää monille suomalaisille

lukijoille pdf-versiona.

Alkuaan lehdessä oli sekä livvinkieli- siä että vianankarjalaisia juttuja, mutta kymmenen vuotta sitten syntyi itsenäi- nen Vianan Karjala -lehti. Molempia leh- tiä kustantaa Petroskoissa toimiva Perio- dika-kustantamo.

Karjalan Heimo onnittelee molempia lehtiä ja toivottaa pitkää ikää!

Lyydikeskus vihittiin Kuujärvellä

Avajaisten alussa kansallispukuinen lauluryhmä tuli laulaen ja perinteistä suurta limppua, ikonია, kissaa ja kukkoa kantaen esiintymispaikalle. Kuva Ilmari Homanen

visti kolmen petroskoilais-lyydiläisen tytön ryhmä, joka lauloi lyydiläisiä lauluja myös sisätiloissa. Kadulla, talon edustalla, oli pientä markkinatunnelmaa, lapsille oli leikkimispaikkoja ja aikuisille myytiin vähän purtavaa. Juhlarahvasta oli paikalla ainakin 120 henkeä. Tapahdumaa suosi oikein kaunis sää.

Kuujärvi sijaitsee Karjalan tasavallan eteläosassa, 55 kilometriä Aunuksesta itään, lähellä Syväriä. Kuujärveksi kutsutulla alueella on 11 kylää lähellä toisiaan sekä kaksi järveä, Kuujärvi ja Pitkäjärvi. Keskeisin kylä, Joensuu, sijaitsee Pitkäjärven rannalla. Kyläryhmässä on noin 600 asukasta. Monet asukkaista puhuvat lyydiä, joka muistuttaa osittain vepsää, osittain livviä. Vanhat ihmiset, jotka sodan aikana olivat käyneet suomalaista koulua, puhuvat selvää suomea.

Juhlan ohessa eräs kuorolaistati järjesti 75-vuotisjuhlansa. Näissä juhlissa kaikki, yhtä lukuun ottamatta, puhuivat lyydiä ja lähes kaikki lauletuista lukuisista lauluista olivat lyydinkielisiä. Laulut olivat pitkiä, mutta tädit osasivat ne ulkoa, laulukirjoja ei tarvittu. Ja tietenkin, herkuja ja juomia ei juhlapöydästä puuttanut.

ILMARI HOMANEN

Lyydiläinen kulttuurikeskus vihittiin käyttöön Lyydin päivänä 23. toukokuuta Kuujärven Joensuussa. Keskus on suomalaisen Lyydiläisen Seuran, Kuujärven lyydiläisten ja Karjalan tasavallan kulttuuriministeriön yhteishanke ja osa kehitteillä olevaa Karjalan tasavallan etnokulttuuristen keskustusten verkostoa. Suomen Kulttuurirahasto on tukenut rakennustöitä rahallisesti.

Kulttuurikeskus on rakennus, jonka pohjana on vanha hirsitalo. Se on laajennettu kaksikerroksiseksi. Alakerrassa on toimisto, kirjasto, perinnemyymälä-kahvio, kerho- ja kokoontumistilat 15 hengelle ja kylpyhuone suihkuineen. Yläkerrassa on kaksi tilavaa huonetta, joissa kummassakin voi majoittua neljä henkilöä ja nykyaikainen toiletti.

Tiloissa voidaan antaa lyydin kielen opetusta, järjestää kokouksia, majoittaa tutkijoita ja turisteja sekä välittää työtä ja palveluita. Lyydin kielen ja kulttuurin säilyttämisen kannalta keskuksella tulee olemaan lyydiläisille suuri merkitys. Vihkiäisjuhla avattiin keskuksen edustalla. Lopuksi siirryttiin sisätiloihin, jossa isä Mihail siunasi huoneet ja juhlarahvalle tarjottiin kahvit paikallisten herkkujen kera.

Avajaisten alussa kansallispukuinen lauluryhmä tuli laulaen ja perinteistä suurta limppua, ikonია, kissaa ja kukkoa

kantaen esiintymispaikalle. Lyydin lippu nostettiin salkoon ja saatiin kuulla monien yhteisöjen tervehdykset. Suomesta toivat tervehdyksiä Lyydiläisen Seuran Simo Parpola (esitti myös Suomalais-ugrilaisen seuran tervehdyksen), Karjalan Kielen Seuran Timo Munne ja Karjalan Sivistysseuran Ilmari Homanen sekä Joensuun yliopistoa edusti Pekka Zaikov.

Karjalan kulttuuriministeriön edustaja jakoi puheensa yhteydessä muutamia kunniakirjoja, joista yhden sai Lyydiläisen Seuran puheenjohtaja Simo Parpola. Kuoro lauloi useita lauluja ja myös lapset pääsivät esiintymään. Kuoroa vah-

Kulttuurikeskus on rakennus, jonka pohjana on vanha hirsitalo. Se on laajennettu kaksikerroksiseksi.

Karjalankielinen animaatio kertoo mummolasta

Venäjän Karjalan Essoilassa tehty ensimmäinen karjalankielinen piirroselokuva julkaistaan dvd-levyllä. Se tulee myyntiin tänä kesänä. Kahdeksan minuuttia kestävä piirroselokuva on jo esitetty Petroskoissa, Präässä ja Essoilassa. Se on saanut hyvän vastaanoton. Piirroselokuvan juoni ja musiikki tempaavat mukaansa leikki-ikäisiä lapsia.

–Alakouluissa ja päiväkodeissa lapset voisivat oppia uusia sanoja katsomalla piirroselokuvaa, tekijät vakuuttavat.

Piirroselokuvan tekemiseen osallistuivat Essoilan lasten taidestudio, D'essoilan karjalazet -kansalaisjärjestö ja kirjoittaja Zoja Saveljeva.

Vieraisilla mummolassa -piirroselokuva perustuu Zoja Saveljevan kirjaan, johon on kerätty vanhoja karjalaisia leikkirunoja. Saveljeva on omistanut kirjansa 3-vuotiaalle lapsenlapsenlapselleen. Karjalan Sanomien uutisen mukaan Santeri Saveljev ei osaa vielä karjalaa. Mummo on kuitenkin varma, että kirjaan sisältyvät leikkirunot ja -lorut innostavat poikaa opiskeluun.

Opettaja Zoja Saveljeva kirjoitti kirjan, joka on ollut pohjana karjalankieliselle piirroselokuvalle.

Museoiden Itä-Karjala-hanke tuli valmiiksi

Suomen museoiden Itä-Karjala-hanke on valmistunut. Kyse on aineiston digitoinnista, joka aloitettiin keväällä 2009. Viime joulukuussa avattiin Suomen Museot Online -hakuportaali, jossa on tietoja noin tuhannesta itäkarjalaisesta

ta, vienalaisesta ja aunuksalaisesta esineestä.

Yleisön saatavilla on tiedot yli 2 500 Kulttuurien museon kokoelmiin kuuluvasta karjalaisesta esineestä. Kuvia voi hakea osoitteesta <http://suomenmuseoonline.fi>.

Esineitä on hankittu 1800-luvulta lähtien. Niitä hankittiin järjestelmällisesti museokokoelmiin myös 1940-luvulla, kun Opetusministeriö asetti 3.1.1942 jatkosodan aikana toimikunnan Itä-Karjalan tutkimusta varten. Yhtenä tavoitteena oli kulttuuriperinnön tallentaminen.

Kokoelmiin valituista esineistä suurin

osa on näytteitä käsityötaidosta ja arjen estetiikasta. Osa viittaa pula-aikaan. Digitalisoidun kokoelman kautta kävijä voi tutustua paitsi itäkarjalaisten esinemaailmaan, myös siihen, miten tsaarin ja neuvostovallan aikana elettiin.

Kävijällä on tilaisuus kurkistaa esimerkiksi Repolan ja Porajärven menneeseen elämään. Vänrikki Jussi Lukkarinen keräsi Porajärven kylistä miltei tuhannen esineen kokoelman, joka sisältää mm. työkaluja ja suutarin verstaan. Kansatieteilijä Helmi Helminen liikkui syksyllä 1941 Repolan kylissä, joiden asukkaat oli evakuoitu eri puolille Venäjää.

Lesosille oma seura

Lesoset perustivat oman sukuseuran. Lesosten sukutapaaminen järjestettiin lauantaina 15. toukokuuta Oulussa Uudella Seurahuoneella. Suku on kokoontunut epävirallisesti pari kertaa aiemmin pienemmällä porukalla. Nyt paikalla oli noin 160 henkilöä. Kaukaisimmat vieraat saapuivat Norjasta ja Venäjältä saakka.

Sukujuhlassa esiintyi mm. venehjärveläinen Santeri Lesonen, joka kertoi suvun historiaa Venehjärvellä. Sukutarinan mukaan Hoska-niminen mies saapui jorjaka pitkin Venehjärvelle yhdestä puusta koverretulla veneellä. Siitä lähtien Lesosia on Venehjärvellä asunut.

Santerin veli Paavo Lesonen esitti juhlassa omatekemiään runoja. Juhlassa oli myös runsaasti muuta ohjelmaa. Loppuilta vietettiin orkesterimusiikin sekä karaoken parissa Seurahuoneella.

Suvun oma vaakuna julkaistiin myös juhlassa. Vaakuna kuvaa suvun perinteitä. Tähän liittyy myös Veikko ja Santeri Lesosen Venehjärvellä räätälöimä runo Lesosten alkujuuressa. Vaakunassa on karjalan värit, karhu sekä Otava. Onhan suvun nimessä seitsemän kirjainta, kuten Otavassakin.

Kuusamon symposium Vienan puolesta

Otsikolla Vienan puolesta ennen ja nyt järjestetään tämän vuoden Tie Vienaan -symposium, joka pidetään Kuusamossa 27.-28. elokuuta. Seminaariohjelman jälkeen on suunniteltu matkaa Solovetskiin. Seminaariohjelmassa kuuluu esitelmä Solovetskin luostarin pitkästä historiasta. Sen pitää Jouni Alavuo- tunki.

Monista kiinnostavista esitelmistä mainittakoon Pekka Huttu-Hiltusen esitys vienankarjalaisesta runolaulusta, josta hän julkaisi viime vuoden alussa väitöskirjan.

Grigor Auerin asetelmia Valamossa

Heinäveden Valamon Kulttuurikeskus esittelee Grigor Auerin (1882-1967) taidetta. Auer tunnetaan mestarillisena maisemien ja asetelmien maalarina. Uudessa Valamossa avattu näyttely jatkuu ensi vuoden vappuun asti.

Näyttely ja sen yhteydessä julkaistava uusi kirja kertovat karjalaisen taiteilijan tien Pietarin menestyksestä vallankumouksen ja toisen maailmansodan mylly- ryksiin.

Grigor Auerin maalaustaiteen tunnus- merkkejä ovat taitava valon ja värin käyttö, vahva sommittelu ja loistava sivellin- tekniikka. Auerin maalauksissa luonto ja eri päivän- ja vuodenajat ovat läsnä paikalla koettuina, tuoreina ja voimakkaina. Hän maalasi myös maisemansa lähes aina luonnossa. Auer oli myös akvarellin taitaja.

Laatokan rannoilta tekemissään öljy-

maalauksissa Auer kuvasi erityisesti ke- vään tuloa ja kesäisiä järvi- ja saaristo- maisemia. Taiturimaisesti hän luonnehti maisemien muuttumista jokien sulaessa ja luonnon herätessä. Erityisen tärkeä aihe karjalaiselle taiteilijalle olivat kulku- väylät: polut, tienpenkereet ja varsinkin vesistöt.

Grigor Auer työskenteli pitkään Pieta- rissa ja Raja-Karjalassa kaukana Helsin- gistä. Suomessa hänen taiteensa alkoi saada enemmän huomiota 1920-luvulta alkaen. Hän teki myös pitkiä maalaus- matkoja Italiaan: ensiksi oppivuosi- naan 1900-luvun alussa ja uudelleen vanhoilla päivillään 1950-luvulla.

Näyttely on avoinna kesäkuusta elo- kuuhun ma-la klo 10-17, sunnuntaisin ja luostarin pyhäpäivinä klo 12-17. Syys- kuussa lauantaisin 12-14.

Utopia siirtyi Vienasta luovutettuun Karjalaan

Kun suomalaiset lähtivät 1800-luvulla etsimään haaveiden ihannemaailmaa Vienan Karjalasta, hakevat he nyt sitä luovutetusta Karjalasta. He etsivät jotakin sellaista, mitä ei oikeasti ole olemassa.

Tällaisen ajatuksen esitti Karjalaa tutkinut filosofian tohtori Outi Fingerroos, joka on julkaissut tänä vuonna myös kirjan nimeltään Karjala Utopiana. Fingerroos on kulttuurien tutkija Jyväskylän yliopistossa ja näkee Karjalan ja karjalaisuuden hieman toisin kuin vanha suomalaispolvi. Tämä tuli esille Karjalan liiton kesä- kuun puolivälissä Helsingissä järjestämässä seminaarissa Karjalan kysymys.

Tutkija sivusi alustuksessaan lyhyesti myös 1940-luvun alun aikaa, jolloin jotkut suomalaiset haaveilivat Suur-Suomesta. Itä-Karjalan miehitysajan mainitseminen sai suurelta osin ikäihmisistä koostuneen yleisön kohahtamaan.

- Karjalan liiton aktiivit puhuvat oikeudenmukaisuudesta, joka vaatii korjausta ja Karjalan palauttamista Suomelle. Emme liitä ajatuksiamme poliittisiin haaveisiin, joita Suur-Suomi-uneksijat edustavat, sanoi liiton aktiiveihin kuuluva entinen poliitikko Risto Kuisma.

Tampereen yliopiston kansainvälisen politiikan professori Tuomas Forsberg arveli omassa alustuksessaan, että luovutetun Karjalan palauttaminen ei ole kovin todennäköinen asia. Hän ei usko, että se oli lähellä silloinkaan, kun Neuvostoliitto romahti, vaikka moni on niin arvellut. Venäjällä Karjala-kysymystä ei ole.

Patriarkka puhui vihreistä arvoista

Vihreistä ajatuksistaan tunnettu Konstantinopolin ekumeeninen patriarkka Bartolomeos puhui ympäristöarvoista Joensuun ortodoksisilla kirkkopäivillä 12. kesäkuuta. Patriarkka Bartolomeoksen mukaan ortodoksinen teologia on toivo saastuneessa maailmassa.

Patriarkka kysyi puheessaan, olemmeko valmiita uhraamaan mitään omasta kohtuuttomasta elämäntyylistämme, jotta toisilla olisi edes perusoikeus jäädä henkiin? Mistä olemme valmiit luopumaan, hän kysyi.

- Viime vuosina olemme saaneet oppia eräitä tärkeitä asioita ympäristönsuojelusta. Samalla olemme oppineet, ettei ympäristötyötä voi erottaa ihmisten välisistä suhteista.

Mitä teemme maapallon puolesta, on läheisessä suhteessa sen kanssa, mitä teemme ihmisten puolesta - kun on kyse ihmisoikeuksista, kansainvälisestä politiikasta, köyhyydestä ja yhteiskunnan oikeudenmukaisuudesta tai maailmanrauhasta, hän sanoi.

- Meille on käynyt yhä selvemmäksi, että se kuinka kohtelemme luonnonympäristöä, on suorassa suhteessa siihen, kuinka kohtelemme ihmisiä. Joidenkin ihmisten halu riistää luontoa, maailmamme elävää "kehoa", liittyy heidän välinpitämättömyyteensä lähimmäisen elävän kehon kärsimyksestä.

- Olemme nähneet tämän aivan selvästi viimeaikaisessa Meksikonlahden ekologisessa murhenäytelmässä. Kun yritämme säilyttää luonnonympäristöä, meidän on vastattava eräisiin vaikeisiin kysymyksiin: Olemmeko ollenkaan valmiit uhraamaan mitään omasta kohtuuttomasta elämäntyylistämme?

- Teemmekö kaiken voitavamme sen eteen, että jättäisimme mahdollisimman keveän jalanjäljen tälle planeetalle, niiden tähden jotka jakavat sen kanssamme, ja tulevien sukupolvien tähden? Jos korostamme vapauttamme, meidän on muistettava, että välittäminen on valinta, jonka voimme vapaasti tehdä. Valitsemmeko välittämisen? Jos valitsemme olla välittämättä, meistä ei kuitenkaan tule välinpitämättömiä tarkkailijoita, vaan aktiivisia pahantekijöitä.

Juhlia vietettiin Joensuussa 11.-13. kesäkuuta. Patriarkka Bartolomeos on Suomen ortodoksien korkein hengellinen johtaja. Vierailu kesti viisi päivää. Hän vihki myös Joensuun Ortodoksisen kulttuurikeskuksen sekä vieraili Heinävedellä Valamon ja Lintulan luostarissa. Tasavallan presidentti Tarja Halosen patriarkka tapasi Naantalissa Kultarannassa tiistaina 15. kesäkuuta.

Patriarkan istuin sijaitsee Turkin Istanbulissa. Edelliset kirkkopäivät pidettiin vuonna 1976.

Kvartetit kilpailivat

Ortodoksisten kirkkopäivien kvartettilkilpailun voittajaksi nousi helsinkiläinen Uspenskin katedraalin naiskvartetti. Siinä lauloivat Nadea Savolainen, Ilona Lehmus, Nina Krüger ja Seija Ahonen.

Toisesta sijasta kamppailivat Turun ja Tampereen kuorot. Toiseksi sijoittui tampereläinen Sonos, jossa lauloivat Arla Salo, Kerttu Halonen, Pertti Salminen ja Timoteus Tuovinen. Heidän kannoillaan kolmanneksi kirivät pienellä erolla turkulaiset eli Aleksandra-kvartetti, jossa laulavat Jopi Harri, Matti Torhamo, Alexander Denisoff ja Mikko Torhamo. Puolet tuomareista sijoitti Aleksandran pisteytyksessään kakkoseksi.

Neljännelle sijalle selviytyi helsinkiläinen mieskvartetti Kataja, laulajinaan Mika Hänninen, Tenho Kokkonen, Johannes Korpela ja Jussi Saari.

• P U H E E N J O H T A J A N P A L S T A

Kari Kemppinen

Kesä on heimotapaamisten aikaa

Koleahko kevät ja alkukesä ovat toivottavasti tätä lukiessanne vaihtuneet aurinkoiseen ja lämpimään kesäaikaan, josta saamme nauttia. Monet teistä ovat suunnitelleet matkoja ja valmistautuneet tämän kesäajan runsaaseen pruasniekkatarjontaan, sukukuntien ja perheiden tapaamisiin – monien retket suuntautuvat jopa Karjalan tasavaltaan.

Mutta moniko on näiden tilaisuuksien ja matkatuntien aikana ajatellut esimerkiksi oman sukuseuran perustamista? Kuinka moni on pohtinut suvun historian, henkilöiden, paikkojen ja muun tiedon keräämistä sekä tallentamista tuleville polville? Oletteko harkinneet yhdessäolon ja tapaamisten lujittamista – tarinoiden ja kerroksen sekä karjalan kielen keinoin?

Mietipä hetki, kuinka hauskaa ja kiinnostavaa on – vaikka vain kerran vuodessa – kokoontua yhdessä tunnistaan lähes jokaisen kotoa löytyvistä valokuvista, keitä kuvissa on, missä ja milloin ne on otettu... Koskaan ei ole liian myöhäistä aloittaa. Sinä olet tänään vastuussa sukusi tiedon siirtämisestä nuoremmille polville.

Me Karjalan Sivistysseurassa tarvittaessa tuemme, opastamme ja olemme avuksi. Meidän laaja ja ainutlaatuinen 5 000 teoksen Carelica-kirjastomme on käytettävissä, samoin runsas kuva-arkistomme. Alkuun pääset käymällä seuramme www.sivuilla osoitteessa:

www.karjalansivistysseura.fi.

Tervetuloa mukaan seuraamme tai alaosastojemme tai yhteistoimintayhdistysten jäseniksi – vaikka koko sukukunta! Jäsenetuna saat tämän kuusi kertaa vuodessa ilmestyvän Karjalan Heimo -lehden, jossa on, lähes jokaisessa numerossa, tämänkin lehden kaltaisia matkakohdejuttuja.

Karjalan Liitto – 70 vuotta

Karjalan Liitto perustettiin 20.4.1940 valvomaan kotinsa menettäneiden siirtokarjalaisten etuja asutus- ja korvauskysymyksissä. Tänäkin liiton toiminnan painopiste on alueellisessa karjalais- ja pitäjäseuratoiminnassa sekä pe-

rinteen ja kulttuurin ylläpidon jatkamisessa. Monissa näistä seuroista on mukana myös meidän seuramme jäseniä. Karjalan Sivistysseura onnittelee juhluvuottaan viettävää liittoa!

Vielä ehdit Tie Vienaan -symposiumiin Kuusamoon

Symposiumin teemana on Vienen puolesta ennen ja nyt. Symposium järjestetään 27.–28.8.2010 Kuusamo-talolla Kuusamossa. Ohjelma oli edellisen Karjala Heimo -lehden välissä. Osallistumismaksua ei ole. Tervetuloa!

Suomen suurin kulttuuritapahtuma – Kirjamessut

Kirjamessut järjestetään 28.–31.10.2010 Helsingin Messukeskuksessa. Karjalan Sivistysseura on varannut yhdessä Karjalan Kielen Seuran kanssa oman osaston. Viime vuonna kävijöitä oli noin 80 000. Tänä vuonna, tapahtuman kymmenentenä kertana, paikalle odotetaan saapuvaksi vieläkin enemmän kirjallisuudesta ja kulttuurista kiinnostuneita ihmisiä – ympäri maata ja maailmaa.

Oman esiintymisemme suunnittelu on parhaillaan käynnissä. Kirjojen lisäksi pidämme karjalan kielen ja oman kulttuurimme näkyvästi esillä. Merkitkää aika jo nyt allakkaan ja tulkaa joukolla mukaan tapahtumaan.

Seuramme www.sivuilla päivitetään jatkuvasti ja siksi niillä kannattaa vierailta säännöllisesti silmäilemässä, mitä uutta on ja missä. – Ja vaikka elämmekin kesäaika, kotisivumme eivät mene lomalle, ne ovat avoinna joka päivä kaikkina vuorokauden aikoina.

Hyvää ja aktiivista kesää!

KARI KEMPPINEN
puheenjohtaja

PS. Seuramme toimisto on suljettuna heinäkuun.

Karjalan Heimio

Vietätkö juhlaa,
kuuluuko kesääsi
aito pruasniekka
tai sukukokous?

Kirjoita juhlistasi juttu Karjalan Heimoon!

Lähetä kuvat ja kohtuomittaiset tekstit päätoimittajalle mieluiten sähköpostilla viimeistään 8. elokuuta. Myös muu seuraavaan lehteen aineisto toimitukseen samaan päivään mennessä. Hyvää kesää!

paatoimittaja@karjalanheimio.fi

KUTSU MAIKKULAN PRAASNIEKKAAN

Maikkulan praasniekkaa vietetään perinteisesti Oulun Päivien aikana lauantaina 4.9.2010 klo 12.00 alkaen Maikkulan entisellä kasarmilla, os. Ohramaltaantie 22 (käynti Kajaanintien kautta).

Rukoushuoneessa toimitetaan rukouspalvelus ja sen jälkeen litania Matkamiehen ristillä. Vienan pakolaisten muistokivellä esitetään ohjelmaa. Kahvi- ja teetarjoilu on piha-alueella, sateen sattuessa rukoushuoneessa.

Järj. Pohjois-Vienan -seura ja Oulun ortodoksinen hiippakunta ja seurakunta

TERVETULOA!

Karjalan Sivistysseuran opiskeluapurahat ovat haettavina

Katso ohjeet kotisivuiltamme osoitteesta:
www.karjalansivistysseura.fi > Apurahahakemukset

Hakuaika päättyy 15.10.2010.

Lisätietoja saa myös toimistostamme
(09) 171 414 (ti ja to klo 10–15).

KARJALAN SIVISTYSSEURA ry
Luotsikatu 9 D, 00160 Helsinki

Seuramme hakee

hallituksen kokoussihteerä

Hallituksemme kokoontuu kuukausittain, ei kuitenkaan kesäaikana, noin 10 kertaa vuodessa. Kokoukset pidetään seuramme toimistossa Katajanokalla Helsingissä yleensä tiistaisin klo 16:sta alkaen ja ne kestävät n. 2–3 tuntia.

Sihteerin tehtäviin kuuluu

- kokouksissa mukanaolo
- pöytäkirjojen teko ja niiden puhtaaksi kirjoittaminen
- pöytäkirjojen ja liitteiden arkistointi
- päätöksistä tiedottaminen seuramme alaosastoille.

Tehtävästä ei makseta palkkaa.

Lähetä vapaamuotoinen hakemuksesi osoitteellamme tai sähköpostilla toimisto@karjalansivistysseura.fi 15.8.2010 mennessä.

Lisätietoja seurastamme saat kotisivuiltamme www.karjalansivistysseura.fi ja tehtävästä soittamalla puheenjohtaja Kari Kemppinen 0500 203 448. Seuramme toimisto on suljettuna heinäkuun.

– Kieltä ja kulttuuria vuodesta 1906 –

KARJALAN SIVISTYSSEURA ry
Luotsikatu 9 D, 00160 Helsinki

